

НЕЛИ ЦВЕТКОВА ЯСНОВИДКАТА

chitanka.info

*На моята приятелка Цветелина Георгиева.
Без теб тази книга нямаше да е същата.*

ГЕНЕЗИС

Фаровете отсреща блеснаха изведнъж. Бяха непоносимо ярки и Марга неволно стисна очи. Колата се люшна странно, на шофьорската седалка Ангел издаде протяжен звук — ни вопъл, нито изхъркване. Спирачките изскърцаха болезнено право в ушите ѝ. Поне фаровете да бяха угаснали, а те продължаваха да пробождат мозъка ѝ през очите. Светлина, непоносима и безкрайна светлина. После тя стана някак по-топла.

Марга се усмихна. Вече бе разбрала, че трябва да отиде там, при светлината. Зад себе си чу гласа на Ангел: „Чакай ме де, Маци, цял живот ми бягаш! Умираме и пак ми бягаш“. „По-бързо“ — викна му тя през рамо и отново се плъзна напред. „Трябва да стигнем там. И не се бързай, умирали сме били! Понякога хуморът ти наистина е ужасен, Аньо.“

Звънък глас изрече:

— Марга, насам!

Тя последва поканата, без да се замисли. Видя, че Ангел премина край нея и продължи в друга посока. Повика го, но той не ѝ обърна внимание. Сякаш внезапно беше забравил за нея. Затича се след него, но някаква сила я засмука и я отнесе обратно. Марга се огледа объркана, после се провикна:

— Къде е мъжът ми? Защо ни разделихте? Кой сте вие? Къде съм?

— Твърде много въпроси за жена, която скоро ще знае всички отговори — обади се леко насмешливо звънкият глас.

— Къде си? — изкрещя Марга. Очите ѝ шареха уплашено на всички страни. — Това някакъв кошмар ли е? Кой си ти, дето се шегува с мене бе, идиот такъв? Я да си ми върнеш мъжа веднага!

— Не мога да ти го върна — с нотка на съжаление каза глас.

— Глупости! И защо?

— Защото, ако ти го върна, ще забременееш.

— Абе я си го начукай! Какви ми ги дрънкаш?

— Говоря сериозно.

— Добре — вдигна ръце примирително Марга. — Сега ще преброя до три и ще се събудя, и като се събудя, ще съм си при Ангел в леглото. Пък щом казваш, че и ще забременея, още по-добре.

— Ще се събудиш. Но след малко пак ела.

* * *

Върху нея имаше нещо. Неясно какво, но тежеше около един тон. То беше виновно, че Марга не можеше да помръдне нито мускулче. Не можеше да отвори и очите си. Но обонянието ѝ определено работеше. Каква беше тази гадна миризма? На някакви препарати. А, да, болница. Болница ли? Защо пък е заспала в болница? Е, нищо, сега щеше да се разсъни, после да стане и да си отиде. Толкова я дразнеше този звук: ту-туп, ту-туп, ту-туп. Глух такъв един, ритмичен и упорит. Като сърце. Но това май наистина беше сърце. Сигурно имаше някой тежко болен на съседното легло. Вързан за ония апарати, които беше виждала по филмите.

Към тутупкането се прибавиха стъпки. Два чифта. Мъжки и женски. После мъжът попита:

— Колко гърча е направила досега?

— Много — отвърна жената. — Нали видяхте срезове от скенера, докторе? Въпрос на време е да я изгубим. Мъжът ѝ поне е останал на място. Жалко, млади хора.

— Е, ние ще си изпълним всичко, както се полага, пък какъвто ѝ е късметът.

Изведнъж Марга го позна. Не знаеше дали е срещала досега симпатичния млад лекар, но бе сигурна, че веднага трябва да го предупреди. Този човек се нуждаеше от помощта ѝ. Не трябваше да тръгва, не трябваше да пътува! Тя се замята в леглото в опит да се изправи. Или поне така си мислеше. Сестрата се обади:

— Докторе, тя примигна.

— Охо — каза лекарят, после внимателно раздели с пръсти клепачите ѝ, за да види зениците. В отговор младата жена рязко отвори очи насреща му. Докторът малко стреснато се отдръпна, движението беше неочаквано като в драматичен момент от филм на ужасите.

Марга измъчено раздвижи устни. Опита да ги намокри с език, но устата ѝ беше напълно пресъхнала. Сестрата се притече и притисна към нея напоена с вода марля.

— Бл... — прошепна пациентката. После, събрала всички сили, изшептя рязко: — Док... торе, не тръгвай за Омуртаг!

И отново потъна в кома. Лекарят нареди:

— Повтори вливането. Банките да вървят така цяла нощ. Аз тръгвам, доктор Милчев е на повикване нощес.

Помълча малко, после каза раздразнено:

— Какво си ме зяпнала? Да, утре наистина пътувам за Омуртаг! И в никакъв случай не мога да го отложам! Пък и това са някакви глупости!

* * *

Светлината отново беше наоколо. Марга се огледа. Очакваше да чуе звънкия глас, но нищо не се случваше. Накрая тя не издържа.

— Добре де! — провикна се. — Ето, върнах се! И сега какво? Вече мога ли да видя мъжа си?

— Ти нямаш мъж — каза гласът току до нея. Звучеше по-меко отпреди, изпълнен със съчувствие.

— Разбира се, че имам. Казва се Ангел и преди малко ни разделихте...

Бяла фигура се материализира до нея. Имаше неясни очертания, но определено приличаше на човешка.

— Така по-лесно ли ти е? Ако искаш на някого конкретно да ти заприличам?

— Да, на Снежанка — язвително изсумтя Марга, но само след миг до нея стоеше нежна девойка, бяла като сняг, с бузи, алени като кръв и коси, черни като абаносово дърво. — Абе ти от шега не разбираш ли? — кресна тя.

— Разбирам. Но исках да се почувстваш по-комфортно.

— Като искаш да ми е комфортно, престани с шегите и ме остави да се събудя.

— Успокой се — помоли я Снежанка. — Ти не спиш. В кома си. Ще се събудиш, но първо трябва да ти кажа някои неща.

— В кома ли?

Сега вече Марга се замисли. Ами ако е вярно? Ако това в болницата не е било сън? И сега тя лежи на болничното легло, едно от ония високи, неудобни легла, които винаги ѝ се бяха стрували толкова противни. И е овързана с кабели и маркучи. И докторът... Заля я чувство на тревога. Онзи доктор беше в опасност. Истинска, реална опасност. И не ѝ беше повярвал. Незнайно защо, тази част от историята ѝ се стори съвсем действителна. А това я накара да приеме и останалото. И ужасът я превзе.

— Ангел? Къде е Ангел? Мъжът ми? Мъртъв ли е?

Чернокосата красавица кимна тъжно:

— На място, още при самата катастрофа.

Гърлото на Марга се сви. Но преди да заплаче, ѝ хрумна друго:

— Ама ние бяхме заедно тук. Значи и аз съм умряла. Спирай вече с игрите и ме заведи при него. Откога ли се чуди къде съм...

— Много си упорита — въздъхна събеседничката ѝ. — Казах ти, че не си мъртва. В кома си, но ще живееш.

Марга усети странна слабост. Винаги бе обичала живота. Смъртта ѝ се струваше нещо далечно, което се случва на другите. Избягваше да мисли за нея. Но когато все пак се сещаше, изпитваше истински ужас при представата, че няма да може да тича, да се усмихва, да бъде с близките си, да следва съдбата си и да ѝ се случват всякакви хубави и лоши неща. Сега обаче, противно на всякаква позната логика, тя се ужаси от идеята да се върне към живота. Напълно объркана, Марга замълча.

— Защо трябва да живея? — попита печално след известно време.

— Това е съдбата ти.

— Каква е съдбата ми?

— Да виждаш. Да знаеш.

— Чакай, чакай. Да не искаш да ми кажеш, че ще стана като ония... екстрасенсите? И ще правя разни чалъми, за да изкарвам на хората акъла и да им вземам парите?

— Не. Точно като тия, за които говориш — не.

— А какво тогава?

— Ще знаеш наистина. Ще служиш.

— Какво, на господ ли?

— Не — засмя се Снежанка. — На слабите и нуждаещите се. На тези, които не виждат.

— И как ще става това?

— Ще видиш. Време е да тръгваш.

— Почакай. Ами Ангел? Поне сбогом не може ли да си взема?

— Не. Той е твоето жертвоприношение.

— Какво? Не, чакай...

Но след миг Марга отново отвори очи в болничната стая.

* * *

Около нея се суетеше същата сестра. През прозореца се виждаше просветляващото сутрешно небе. Марга с усилие помръдна ръката си, опитвайки се да привлече вниманието на младото момиче. Сестрата забеляза движението, обърна се към нея и ѝ се усмихна.

— Я кой се върна. Показателите ти са по-добри, знаех, че ще се събудиш по някое време.

— Док-тор, док-тор... — прошепна Марга.

— Да, след малко ще пристигне шефът. Почти седем часът е.

— Омур-таг... — упорстваше пациентката.

— Какво? — заинтригува се сестрата. Седна на края на леглото и хвана ръката на болната. — Ти пак ли с това? Познаваш ли доктора отпреди?

Марга заклати глава в отрицание. Толкова ѝ беше трудно да обясни. Дори не знаеше какво да каже, за да бъде убедителна.

— Той... не трябва... като Ангел...

Сестрата смръщи вежди:

— Ангел? За мъжа си ли говориш? Виж, миличка, като дойде завеждащият...

— Не — макар прошепната, думата сякаш проряза въздуха. — Обади се!

— Не мога да безпокоя доктора, трябва да разбереш. Той не е на повикване. А, ето го шефът.

Възрастният лекар влетя енергично в стаята. Престилката му се развяваше след него. Той се усмихна, каза няколко насърчителни думи,

огледа показанията на апаратурата, после даде назначенията си и се запъти към вратата.

— Доктор... Омуртаг... — опита отново Марга.

— Какво? — обърна се завеждащият, вдигнал вежди.

— Ами, доктор Карабашев, тя снощи дойде в съзнание за момент. Каза на доктор Марчинков да не пътува за Омуртаг. И сега повтаря същото. Упорства...

— Е, объркана е явно. Всеки ден човек не се връща от оня свят.

Докторът се усмихна на Марга, намигна ѝ и излезе. Сестрата го последва.

* * *

През целия ден Марга бе обзета от напрежение. Няколко пъти се опита да стане, но тялото ѝ не я слушаше. Нощната сестра си тръгна. Никой повече не обърна внимание на приказките ѝ. Никой не ѝ помогна. Чувстваше се толкова безпомощна! Оставаше ѝ да се надява, че всичко това са халюцинации, някакви глупави последици от преживяната травма. Никой нищо не ѝ казваше и за мъжа ѝ. Ако бе вярно, че е загинал, това доказваше ли нещо? Не бяха ли длъжни да я уведомят, ако с него бе станало най-лошото? Или беше нормално да я щадят, докато се възстанови поне малко? Нямаше как да разбере. Какво ѝ беше дошло до главата? И занаят ли щеше да вижда разни неща? Да се опитва да накара хората да я чуят, а те да остават глухи и тя да не може да им помогне. Да вижда бъдещите нещастия и да не може да ги предотврати? Какъв ужас! Ами ако и сега наистина животът на един човек зависеше от нея? Или ставаше дума просто за разстроени нерви? Никога в живота си не се бе чувствала толкова безсилна...

По някое време следобед в стаята влезе сестрата от дневната смяна. Тя се спря несигурно до вратата, изчаквайки да види дали Марга спи. Болната усети присъствието ѝ и отвори очи. Знаеше какво ще чуе и бе готова.

— Ти... познаваше ли доктор Марчинков? — напрегнато попита сестрата.

— Не... — въздъхна Марга и притвори очи.

— Обадиха се... Мъртъв е... катастрофа...

— Знам — прошепна младата жена. Обърна се към стената и заплака. Нямахте да има спасение. Дарбата беше дошла при нея. Господи... Как щеше да живее с това?

ПРАВО НА САМОТА

— Какво искаш да кажеш с това, че отиваш в къщата на баба си? Няма ли да си дойдеш у дома?... Е, как защо, защото още не си се оправила напълно и имаш нужда от грижи! Кой ще те гледа по-добре от собствената ти майка?... Марче, защо упорстваш сега, нали знаеш, че никога не съм ти давала лош съвет?... Е, добре, постъпи, както искаш. Ама поне да дойда там, да ти почистя и да ти наглася... Ало, ало?

Гергина погледна телефона въпросително, посегна да набере отново номера, поколеба се, после го остави на ниската холска масичка.

— Затвори ми! — троснато каза тя на мъжа си. — Просто ей така ми затвори, сякаш че за лошо ѝ говоря...

После изхлипа и посегна към пакетчето кърпички.

— Гери, защо се впрягаш толкова? — протегна ръка да я успокои мъжът ѝ. — Марга не е дете. Тя е на двадесет и осем години. Щом казва, че ще се оправи сама, значи е така.

— Оф бе, Дончо, какво разбираш ти? Ти си... мъж!

Дончо свали очилата от носа си, забърса ги и ги сложи обратно. После тихо каза:

— Аз съм баща.

— Точно така! Следователно не си майка. И тия работи не са ти ясни.

Съпругът ѝ се поколеба. С Гергина бяха женени от тридесет години. Не си правеше илюзии, че ще може да я разубеди. Понякога му се струваше, че от нея не може да се уреди да бъде родител на единствената им дъщеря. Може би и сега трябваше да замълчи. Те двете все някак щяха да се оправят. По женски. Но някак не му се искаше.

— Какво смяташ да правиш сега? — попита я.

— Е, много ясно! Щом Марга не иска да дойде да поживее при нас, тогава събирам една чанта дрехи и отивам при нея да ѝ помогна да

се устрои.

Изведнъж Дончо се подразни. Жена му дори не се замисляше, че го оставя сам за неопределено време, без да иска мнението му. Точно както не искаше и мнението на детето си. Той се изправи и решително каза:

— Никъде няма да ходиш!

— Какво? — извъртя се към него Гергина. Тонът ѝ беше заплашителен. — Какво каза? Ти наистина ли мислиш, че можеш да ми забраниш, бе? Детето ни преживя толкова страшно премеждие! Не стига, че овдовя толкова млада и още не се е оправила напълно от мозъчното сътресение, ами и психиката ѝ е пострадала! Ти глух ли беше, не чу ли какво ни казаха тъкмо няколко човека от болницата? За някакви предсказания и магии?

Някои от медиците, които се грижеха за Марга, докато тя лежа в болница след катастрофата, деликатно намекнаха на нейните родители, че с дъщеря им се случва нещо особено. Те разказаха, как още при излизането си от кома тя предупредила доктор Марчинков да не пътува за Омуртаг. На другия ден младият лекар беше загинал в катастрофа и градът още бе в потрес от ненавременната му смърт. Една сестра дръпна Гергина настрани и през сълзи ѝ сподели как преди три дни по време на дежурството Марга ѝ изразила съболезнования за загубата на майка ѝ. Само дето жената починала в дома си три часа по-късно, а сестрата узнала за това чак вечерта. На един от лекарите пък пациентката беше казала, че избягалата му съпруга ще се завърне на другия ден и това наистина се случи.

Гергина беше сериозна жена. Всъщност, тя беше пенсионирана учителка по физика и математика. От това по-сериозна накъде? Не вярваше в паранормални явления. За нея беше изключително смущаващо, че дъщеря ѝ е правила предсказания. Но много по-притеснителен беше фактът, че те наистина се сбъдваха. Това я караше да се чувства, сякаш детето ѝ беше болно от неразгадаема болест. Невъзможността да различи загадката и да прекрати веднага този абсурд направо я подлудяваше. Затова Дончо нямаше никакъв шанс в спора. Без повече да се обяснява с него, Гергина събра багаж за два дни, сложи и някои лични вещи на Марга, които тя беше оставила в бащиния си дом, когато се омъжи, после седна в колата и се обърна към съпруга си, който, макар и нацупен, беше излязъл да я изпрати:

— Оставих ти в хладилника храна за два дни. Ще ти се обадя по телефона, като пристигна там. Ако има нужда и от тебе, ще те повикам. Ще хванеш автобуса, няма как. И стига с тия физиономии, Дончо, трябва да видя аз какво става с това дете!

— Добре де, отивай, виждам, че няма да се спреш. Обаче не прекалявай. Разбери, тя е голяма жена! Да не се налага да идвам да те измъквам оттам. Хайде, и много поздрави!

* * *

Марга беше доволна, че успешно се справи с първата задача — да шофира самостоятелно. Беше се бояла, че стресът от катастрофата ще парализира реакциите ѝ. Наистина, имаше един кратък момент, когато я обля студена пот, а ушите ѝ забучаха. Но с усилие на волята младата жена се овладя и страхът повече не се обади.

Спря пред малката неизмазана къща. Не слезе веднага от колата. Искеше първо да се наслади на гледката отвън. Тук беше прекарала най-безгрижните мигове от детството си. Нямаше го строгият режим, наложен от майка ѝ, а баба ѝ правеше най-хубавите мекици на света.

Къщичката беше толкова красива! Имаше ниска основа от напаснати един в друг бели камъни. Нагоре бе иззидана от червени тухли, запазили през годините яркия си цвят. По прозорците още стояха саксиите с бабините ѝ мушката. Лозите бяха пораснали и покрили част от стените, розите имаха нужда от подрязване. Всичко тук се нуждаеше от грижи. Преди три години, когато баба Мария почина, тя остави къщата на внучката си. Но младата жена, залисана да живее динамичния си градски живот, рядко стъпваше тук. Сега обаче се беше върнала.

Тя слезе от колата си и с труд превъртя ключа на портата. Пристъпи вътре и сама се поздрави с добре дошла. Занапред това щеше да е нейният дом.

Прекара в болницата петнадесет дни и изуми лекарите с бързото си оздравяване. Чувстваше се напълно възстановена физически. Сигурно щяха да я изпишат много по-рано, ако не бяха виденията. След комата Марга постоянно виждаше разни случили се или бъдещи неща. Понякога я провокираше докосването до някакъв предмет. Друг

път просто знаеше и толкова. Отначало беше непредпазлива и сподели с някои от лекарите какво се случва. После, като видя разнообразните реакции, започна да внимава какво говори. Някои я гледаха с насмешка, други — дори с отвращение, явно мислейки, че се готви да стане поредната шарлатанка. Но най-често като че ли предизвикваше у хората страх.

Марга не беше свикнала на подобно отношение. Досега тя бе живяла съвсем обикновен живот. Работеше като преводачка от и на руски, френски и английски. Понякога поемаше ангажименти като екскурзовод. Израснала в трезва и практична среда, тя никога не се беше замисляла върху теми като ясновидството. И никога околните не бяха се отнасяли така противоречиво към нея.

Последните дни в болницата тя контактуваше с останалите само по принуда. Мислеше и мислеше. Вече знаеше със сигурност, че няма да се отърве от новата си съдба. Неясно каква сила ѝ бе вменила в дълг да помага на невиждащите. Не ѝ бе дадена възможност за избор, нито за съпротива. Марга не беше искала това. И сега не го искаше. Отнето ѝ бе всичко, което имаше и което обичаше, срещу съмнителното удоволствие да се бърка в съдбите на непознатите. Често я изпълваше гняв от тази несправедливост, после пък я обземаше отчаяние, толкова дълбоко, че дори не можеше да се разплаче.

Искаше да се скрие някъде, да премисли, да потърси изход. Ако не, тогава поне да свикне, да се примири. Не бе сигурна дали идеята за връщане в бабината ѝ къща беше хрумване или видение. Но откак този образ се появи в съзнанието ѝ, Марга знаеше, че трябва да отиде там. Най-добре веднага след изписването. Не беше готова да се върне в апартамента, където живееше с Ангел. По дяволите, новият товар, който съдбата ѝ натресе, дори не ѝ позволи да скърби, както му е ред за загубата. Пропусна и погребението, защото дълго не ѝ позволяваха да става от леглото. Някой ден щеше да плаче за него, сигурна беше. Но сега първо трябваше да оцелее.

Беше ѝ минала за миг мисълта да се върне в родния си дом. Но я отхвърли веднага. Майка ѝ щеше да ѝ помогне, но още повече щеше да я натовари. Знаеше си я. Имаше нужда да е сама. Дълго време.

Вътре в къщата всичко си беше същото. Сякаш всеки миг баба Мария щеше да влезе, отривайки ръце в престилката си.

Трябваше само една метла и парцал и стаите щяха да грейнат, както в детството ѝ. Но това можеше да почака. Марга седна на малкото диванче и се унесе в мисли.

Отначало не чу двигателя на колата. Но когато бръмченето спря точно пред къщата, това привлече вниманието ѝ. Младата жена погледна недоволно през прозореца, после се намръщи още повече. Майка ѝ не разбираше от дума. Отвори и застана на вратата.

— Здравей, мамо.

Гергина вървеше бързичко по пътеката с два сака в ръце. Без да спира, тя отговори:

— Здравей, Марче.

Стигна до входа, но Марга не се отмести. Майката въздъхна и остави чантите на земята.

— Няма ли да ме поканиш?

— Няма да е днес, мамо.

— Глупости! Не съм те учила така. Човек трябва да е гостоприемен.

— Мамо... нека да не спорим. Ти си ме учила и друго. Че човек не бива да ходи на гости непоканен. И че хората и техните мнения трябва да се уважават.

— Да, но... да държиш майка си на прага?

Марга се усмихна криво:

— Иначе после няма да мога да я изкарам оттук.

— Толкова ли ти преча, моето момиче? — с горчивина поклати глава възрастната жена.

— Имам нужда да остана сама. Казах ти го и по телефона.

— Не, ти имаш нужда някой да ти помогне. Нали тук трябва да се почисти. Сигурно имаш и още багаж за пренасяне. А кой ще ти готви? С кого ще си правиш компания?

— Мамо, опомни се! Аз съм омъжена от три години... бях... Мога да готвя и да чистя.

— Да, но...

— ... но ти си уплашена за мен. Знам. Ела тук — и Марга протегна ръце за прегръдка. Гергина се поколеба само за част от секундата. После силно притисна детето си. Всички страхове, трупани дни наред, излязоха наяве изведнъж. Тя направи усилие да сдържи плача си. После чу шепот:

— Няма нищо, поплачи си. Толкова мога да понеса.

Дъщеря ѝ се отдели от нея и я поведе за ръка вътре в къщата. Саковете останаха отвън. Вече в стаята, двете жени отново се прегърнаха. Гергина даде воля на сълзите си. А Марга просто стоеше и попиваше топлината, която майка ѝ носеше за нея. След известно време двете се раздвижиха.

— Благодаря ти, мамо. Благодаря, че дойде. Но сега наистина искам да си тръгнеш. Така трябва.

Гергина кимна покорно. Някак изведнъж беше разбрала: детето ѝ беше пораснало. Имаше право на своята самота. Можеше да си тръгне спокойна. Марга щеше да се справи. Пък и... селото не беше далеч. Винаги можеше да дойде пак.

Майка и дъщеря се прегърнаха още веднъж на сбогуване.

— И да се пазиш! — напомни Марга, сякаш вече тя бе майката.

— Обещавам! — отвърна Гергина. По-рано би се възпротивила на такова разпределение на ролите, а сега дори ѝ намигна.

След като изпрати майка си, Марга влезе в къщата, огледа се и се усмихна. Имаше си нов дом. В него щеше да следва съдбата си.

НЯКАКВИ СИ КОТКА

Марга окачи новото пъстро перде на прозореца, подреди диплите му и се отдръпна назад да го огледа. Селската къща беше стара, такива прозорци отдавна не се правеха — с гъсто разположени рамки, малки стъкла и голям, вдълбан в стената перваз, на който можеха да се подреждат саксии с цветя. Точно такава перде пасваше тук — шарено и весело.

Младата жена се усмихна. Бабината ѝ къща ставаше все похубава от ден на ден. Откакто реши да се пренесе да живее тук, Марга не спираше да чисти, да подрежда и да подновява. Постара се да запази атмосферата от детството си, но все пак внесе и някои съвременни елементи. Един от тях беше компютърът, на който работеше. Знаеше, че рано или късно ще трябва да се върне към преводите, с тях се издържаше. Но засега не се налагаше да бърза, затова се наслаждаваше да реди дома си по своя мярка.

Съседите я приеха топло. Повечето от тях я познаваха от малка. Някои бяха дочули за премеждието и последствията от него, но не си позволяваха да повдигат темата. Самата Марга понякога се чудеше какво следва занапред. Трябваше ли да открива кабинет? Или може би да си направи някакви изследвания? Нали имаше такива институти, беше чувала, че замервали нещо, но никак не беше в час. И да я питаха, нямаше представа как да им обясни какво вижда и чувства.

Днес обаче тя реши да се не занимава с този проблем. Току-що бе приключила с шетнята и ѝ се полагаше почивка. Селото се намираще близо до града, а извън него имаше чудесен парк с малко езеро. Той беше любимо място за почивка на гражданите, затова кметът на общината се беше погрижил да има редовен транспорт дотам, особено в почивните дни. Когато се запознах с Ангел, двамата бяха идвали тук един-два пъти. После все се канеха и така и не се наканиха. Сега обаче това се оказваше за добро. Иначе как би се справила със спомените? Твърде скоро беше... Откак я изписаха от болницата, още не си беше ходила в апартамента, където живееше двамата. Даде ключа на майка

си и я помоли да ѝ донесе дрехите и някои вещи. Не бе готова да се изправи срещу загубата. И днес искаше само да разпусне.

Добре щеше да ѝ се отрази едно такова разтоварване. Денят беше работен, нямаше да има много хора. Младата жена помнеше, че зеленината около езерото е свежа и сочна, а въздухът — опияняващ. Метна в чантата си пакетче солети и мобилния телефон. Гледаше винаги да отговаря навреме на обажданията. Знаеше, че майка ѝ се тревожи. Само да не вдигне веднага телефона и тя решаваше, че нещо фатално се е случило с нея. Майки, какво да ги правиш?

Беше вече на портата, когато по улицата се зададе момче. Около тринадесетгодишно, то бе дребничко и луничаво. Облечено беше спортно, както се обличат всички тийнейджъри. На гърба си носеше раница. Като видя Марга, че се готви да излиза, то спря на място. Постоя малко, после сякаш събра смелост и забърза към нея.

— Извинете — провикна се момчето. Мутирацията му глас прозвуча кресливо и то се изчерви.

— Да, кажи? — отговори Марга.

— Вие... тук ли живеете? На номер шестнайсет?

— Да, това е моята къща. А ти кого търсиш?

— Вие ли сте... Марга? — момчето сниши глас някак доверително. — Дето... дето сте гадателка?

Младата жена се поколеба. Тя очакваше, че клюката ще се разчуе, но досега никой не я беше безпокоил в дома ѝ. Освен това някакво момче? Откога тринадесетгодишните се занимават с ясновидки? Но любопитството ѝ надделя.

— Аз съм Марга. Мен ли търсиш?

Луничавото момче се усмихна.

— Изобщо не сте страшна.

— Охо? Страхна ли трябваше да бъда? Я ми кажи сега, ти как се казваш?

— Кой, аз ли? Аз съм Мишо. Михаил де.

— Е, приятно ми е, Мишо. А ти... откъде знаеш за мен?

— От едно момиче от нашия клас. Деница се казва. Тя има баба тук. И ми разправяше, че до баба ѝ живеела ясновидка.

— Ясно, това трябва да е баба Денка. А за какво ме търсиш?

— Аз... заради котката.

— Котка? — вдигна вежди Марга.

Мишо се смръщи.

— Точно така, котка. И нашите така казаха: хайде сега, някаква си котка.

— Ама аз не съм... — опита да се защити младата жена.

— Обаче си го помислихте! А Петинка плаче.

Марга отвори отново портата.

— Виж сега, я нека да влезем вътре и там ще ми обясниш всичко отначало докрай. Първо ми кажи, ти как стигна дотука. Пускат ли те да пътуваш сам? — докато му говореше, тя го поведе към градинската пейка.

— Не съм сам — с леко виновен тон каза момчето. — С класа сме на екскурзия в парка. Обаче аз се отделих, за да ви намеря.

— Разбирам. Е, после ще те придружа до парка. И без това бях тръгнала натам. Кажи сега за котката.

— Ами котката е на Петинка. Петинка е сестра ми. Тя е на седем. Има я от малко коте. И сега тя изчезна.

— Котката, нали?

— Е да де, котката. Няма я от две седмици. И сестра ми плаче. А нашите не искат да я търсят. Аз обикалях, но не можах да я намеря.

— А аз с какво да ти помогна?

— Ами не можете ли да кажете къде да търся котката? Тя се казва Мелинда, викаме ѝ Мели.

Марга се замисли. Цялата тази история с ясновидството досега бе изглеждала някак... импозантна. Загадъчно същество от отвъдното я бе посветило в знанието. Бе предсказала човешка смърт. А сега... котка. Хм, наистина, някаква си котка.

После младата жена си спомни за Жорко. Той беше малък, топчест, с клепнали уши и щом я видеше, почваше дружелюбно да маха с опашка. Един ден кученцето изчезна някъде, а родителите ѝ казаха: „Не се разстройвай сега за някакъв помияр!“. А тя страда месеци наред и най-страшното в мъката ѝ беше, че нямаше с кого да я сподели, защото никой не я разбираше.

— Добре, Мишо, нека да видим дали мога да направя нещо за Мелинда. Случайно дали не носиш със себе си някаква нейна играчка? Или може би някоя вещ на сестричката ти?

Момчето се отчая.

— Аз не знаех. Значи няма да може? Ей, че съм глупав, всичко развалих! А утре изписват Петинка от болницата и толкова много исках да я изненадам!

Марга го изгледа:

— Защо е в болницата сестра ти?

— Не знам. Някакви изследвания ѝ правят. Ама на мен не казват. Тя все седи вкъщи, не може да излиза. Затова толкова ѝ е мъчно за Мели.

Докато говореше, момчето ровеше в раницата си. После възкликна:

— Гледай я тая Петинка, пак ми е сложила в раницата ментови бонбони! Не ги дояжда и ми ги слага. После лепнат...

Но гласът му не изразяваше никакво раздражение. Само обич. Топлина се надигна в гърдите на Марга. Тя взе от момчешките ръце лепкавото пликче и се съсредоточи. После се усмихна широко.

— Мишо, виж сега какво ще ти поръчам. Като се прибереш, слез в мазето на входа. Ходил ли си? Там коридорът трябва да прави една чупка. Има едно малко, тясно местенце, което не се вижда, ако не надникнеш специално. Иди там и ще намериш Мелинда. — Усмивката ѝ стана дяволита: — Заедно с котенцата ѝ.

— Котенца ли? — подскочи момчето. — Ама наистина ли? Колко ще се радва Петинка! Олеле, нямам търпение да се прибера! Благодаря Ви, госпожо! Ами... колко струва? Аз тук имам пари, дето съм си събирал... — и почна да рови в раницата си.

— Почакай, няма нужда — протегна ръка да го спре Марга. Докосна го и застина на място, ударена от внезапното видение. Малкото момиченце не ходеше случайно по болници. За нейните родители се беше сбъднал най-ужасният кошмар. Детето им беше болно от левкемия. Ясновидката почувства цялото им отчаяние и страх, очите ѝ се насълзиха. Видя, че Мишо я гледа изпитателно и си наложи да се съвземе. Опита да надзърне в бъдещето, да потърси лек. Можеше да убеди момчето да доведе родителите си, само ако знаеше, че ще им даде малко надежда... Не беше сигурна как да го направи, но толкова много искаше да узнае какво предстои!

И тогава видя. На малкия герой предстоеше още веднъж да спаси сестричката си. Този път не от самота, а от смърт. Момчето от

видението стоически понесе цялата процедура по даряване на костен мозък и дори намери сили да утешава малката Петинка.

— Нищо няма да ми плащаш — повтори тя. — Ти си прекрасен брат. Кажи на вашите, че ти можеш да излекуваш Петинка. Хайде сега, бягай, че учителката ще те търси.

* * *

Една вечер, около три месеца по-късно, пред портата на Марга спря кола. Тя тъкмо беше приключила с клиентите. Надяваше се тези да не я забавят много. Беше изморена. В двора влезе семейство с две деца — момче и момиче. Момиченцето беше бледичко, изглеждаше, сякаш се възстановява от тежка болест. Когато погледна момчето, Марга ахна. Беше Мишо, първият ѝ клиент. Усмехнат до уши, той дърпаше майка си и сочеше към вратата. Ясновидката излезе навън.

— Здравейте! — каза тя.

— Здравейте — отвърна майката. — Извинете, ако ви притесняваме по това време, но...

— Мишо ни разказа всичко. Идваме да ви благодарим — намеси се съпругът ѝ.

— Няма нужда, аз... — запъна се Марга.

Тогава малката Петинка излезе напред. Протегна ръце към нея и ѝ подаде малко черно коте.

— То е за теб — каза детето. — Да не си сама. Момче е.

Марга приклепна пред момиченцето.

— Благодаря ти, миличка. Ти оздравя ли?

— Оздравява — каза майката. — Благодарение на батко си и на Вас.

Ясновидката внимателно взе котето. То се сгуши на гърдите ѝ и веднага замърка. Беше я избрало.

— Това от котетата на Мели ли е? — попита Марга. Помнеше наизуст всяка дума от онзи разговор.

— Да — обади се Мишо, който досега беше мълчал.

— Страхотно е — каза младата жена. — Благодаря на всички ви. А на теб, Мишо, благодаря и за още нещо. Ти ме научи, че трябва да

уважаваме това, което е важно за близките ни хора. Дори и ако е само някаква си котка.

— Като Мели, нали? — обади се Петинка и се засмя, показвайки липсващо зъбче.

— Като Мели, миличка. И като Луцифер — потвърди Марга.

— Кой е Луцифер? — полюбопитства бащата.

— Котето, татко — каза детето уверено и посочи мъркащата топка, която дремеше на гърдите на Марга.

— Точно така — каза ясновидката и погали лъскавата черна козинка.

ЗАТОВА СА ПРИЯТЕЛКИТЕ

В съня на Марга все по-настоятелно се промъкваше позната мелодия. Гъделичкаше досадно мозъка ѝ и я изтръгваше от унеса. Постепенно почна да изплува и осъзна, че телефонът ѝ звъни. Замаяно си помисли: „Защо мама се обажда посред нощ? Да не се е случило нещо?“. Настръхна веднага, грабна апарата, натисна пипнешком бутона със зелената слушалка и каза с дрезгав от съня глас:

— Какво стана, мамо?

— Още не съм станала майка, макар че скоро и това може да ме сполети — заля я отсреща топъл смях.

Съзнанието на Марга се проясни изведнъж. Люси! С ударение на И-то! Нейната мила приятелка, чийто глас не беше чувала от цяла вечност.

— Люска, къде си? — попита развълнувано тя.

— Излизаме от летището. Обади се на Ангел да избяга от работа. Пристигам с Жюл!

— Чакай... — изненадано започна Марга, но връзката прекъсна.

Младата жена пусна телефона да падне на фотьойла, въздъхна и бавно разтърка очи. Пак беше заспала пред телевизора. Всъщност, дори не беше среднощ, както се бе заблудила. Просто напоследък си бе създавала навика да затъмнява прозорците с одеяла и да се излежава по цял ден. Тя се огледа недоволно. Какъв бардак! По пода бяха нахвърляни няколко книги, разтворени на различни страници. Започнати кръстословици си правеха компания с недопити чаши кафе. Полупразни пакетчета солети и бейк ролс се въргаляха къде ли не. Стаята бе като огледало на депресията.

Трябваше да стане и да оправи тук. Само че може би по-късно. Сега нещо не ѝ достигаха силите. Марга се опита да си наложи малко дисциплина. Мислено си представи как се изправя от фотьойла и почиства наоколо. Това я накара да се почувства толкова изморена и безсилна, че очите ѝ се насълзиха. „За нищо не ставам вече“ —

прошепна си тя. Дори не можа да се разплаче като хората. Просто остана да гледа тъпо в пространството.

Не беше добре, никак не беше добре. Докато редеше и чистеше къщата, всичко вървеше нормално. После Марга остана без цел и посока и потъна в безтегловността на депресията. Не знаеше как да продължи. Не знаеше какво да прави с живота си. Не искаше да се изправи пред спомените за изгубеното си щастие. Дори не се бе осмелила да посети гроба на мъжа си. Някак имаше чувството, че докато стои тук, докато не е видяла, че него го няма вкъщи, то лошото все едно не се е случило.

От известно време младата вдовица прекарваше времето си в смяна на каналите на телевизора. Не гледаше сапунки, те бяха съзлививи и я разстройваха. Зяпаше с часове научно-популярни филмчета и някакви тъпи телевизионни игри, от които после нищо не помнеше. Отлепяше се от фотьойла само за да отиде до тоалетна. Понякога поглеждаше към душа, но къпането ѝ се струваше прекалено голямо усилие.

А сега Люси идваше. Люси, на която явно никой не се беше обадил след катастрофата. И сега тя щеше да очаква да види Ангел и да ги запознае с Жюл.

Людмила и Марга бяха приятелки от детинство. Израснаха заедно, прекарваха дните си по прашните крайни улички на града, където беше блокът им. Учиха в едно и също училище, после отидоха заедно в езиковата гимназия. Нямахме нещо, което да не знаят една за друга. После Люси замина за Франция, подпомогната от нейна далечна роднина. Започна работа в издателство и понякога осигуряваше на Марга поръчки за преводи. Случваше се двете да не се чуят и по цял месец, но това не беше важно за тях. Нищо не можеше да прекъсне връзката помежду им. Марга много се беше радвала за щастието на Люси, когато тя срещна Жюл, с нетърпение бе очаквала да се запознаят. И ето че това предстоеше да се случи в най-неподходящия момент.

Очевидно никой не се беше сетил да извести Людмила за трагедията, застигнала приятелката ѝ. На самата Марга не ѝ хрумна да потърси помощ от нея. Тя така се бе затворила за света в старанието си да оцелее, че отблъсна подадената от майка ѝ ръка и напълно забрави, че има приятели. Всички уважаваха траура ѝ и не я безпокояха. Но те

не подозираха, че младата жена никак не е близо до излекуването, защото лечението ѝ изобщо не е започвало.

Изведнъж Марга скочи. Боже мой, Люси щеше да е тук след час или два! Тя не си правеше илюзии, че няма да я открие. Като деца те ходеха на гости от баба на баба. Нямахме никакво значение коя на кого е внучка. Нали бяха първи приятелки и вървяха в комплект? Тъй че Люси много бързо щеше да се сети къде да я търси.

Внезапен прилив на енергия обзе Марга. Трябваше да оправи тук веднага. Не можеше да си позволи приятелката ѝ да я свари в тази обстановка. Не че не я бе виждала и разхвърляна. Но точно сега веднага щеше да си направи верния извод. За миг младата жена се погледна през очите на Люси и видяното никак не ѝ хареса.

След час тя се тръшна изморена обратно на фотьойла. Беше придала на стаята доста приличен вид. Можеше да се изкъпе и покъсно. Сега малко щеше да си почине. Не усети как се унесе в сън.

Някой пригладжаше косата на челото ѝ. Галеше я нежно, но все пак настоятелно. Почувства обич, топлина. Усети деликатен френски парфюм. Хвана с ръка нежната длан, която я докосваше и я притисна до бузата си. Бавно отвори очи и неуверено се усмихна.

Очите на Люси бяха зачервени. Тя прегърна силно Марга и подсмръкна на рамото ѝ. Младата жена отвърна на прегръдката ѝ. Искаше ѝ се да сподели и сълзите с нея. Но те и сега не дойдоха. Людмила се отдръпна назад и я огледа.

— Милата ми — проплака. — Какво е станало с теб?

Прегърна я отново. Двете останаха така известно време. После Люси седна на табуретката срещу нея и хвана ръцете ѝ.

— Извинявай, Мари — прошепна тя. Двете се наричаха помежду си с френския вариант на имената си още откак се бе родила мечтата им да живеят един ден в тази прекрасна страна. — Извинявай, миличка, аз изобщо не знаех. Никой не ми каза...

Марга кимна. Люси продължи:

— А ти защо не ми се обади? Нали знаеше, че веднага ще дойда?

— Знаех — потвърди тя. — Но не можех. Нямах сили. Още нямам...

— Толкова съжалявам, миличка. Никога не съм си мислила, че може да стана така.

— Никой не го е мислил.

— Разбира се... Но стига съм дрънкала глупави клишета. Имаш ли кафе?

Люси организира всичко много бързо. За нула време Марга беше натикана в банята, после нахранена със сандвичи и напоена с кафе. След това двете излязоха на разходка в близкия парк. Не говориха много. Времето за разговори дойде вечерта, когато се излегнаха върху възглавници на пода с поднос сирена и бутилка шардоне, които Люси бе донесла от Франция.

Спомените от детството бяха толкова приятни. Двете приятелки се оживиха и пак се почувстваха като малки момичета, докато си разказваха една на друга разни преживени случки. От виното бузите им порозовяха. Усмивките зачестиха, на няколко пъти дори избухваха в смях, но сконфузено го сподавяха набързо. После се умълчаха. След няколко въздишки Марга се обади:

— Ще дойдеш ли с мен на гроба? И да ми помогнеш да разчистя апартамента?

— Разбира се — отвърна Люси, гледайки я напрегнато. — Аз... не че имам възражения, но ми е чудно. Защо леля Гергина досега не те е завела?

— Тя уважи желанието ми да се справя сама. Пък и... някои неща просто не са за майки. За тях е нужна най-добрата приятелка.

— Така е — усмихна се през сълзи Людмила. — Нали знаеш, че много ще има да плачем?

— Знам. Крайно време е, нали?

След малко Марга попита:

— А какво стана с Жюл?

— Оставих го при нашите. Не беше моментът да ти го водя. Той разбира. О, Мари, Жюл е наистина чудесен! Искам цял живот да е до мен! — и Люси импулсивно хвана ръцете на приятелката си.

Пред очите на Марга се занизаха картини. Жюл наистина беше чудесен сега. И щеше да е такъв още три години. После, верен на галската си природа, щеше да си отиде, привлечен от нова жена. Но дотогава приятелката ѝ щеше да е безумно щастлива с него. Нямахше нужда да се замисля дали да ѝ каже какво е видяла. Просто я прегърна и каза:

— Сигурна съм, че ще бъде точно така!

ПЪТ КЪМ МЪКАТА

Марга бързаше по горската пътека. Мястото не ѝ беше познато. Вековни борове свеждаха клони до земята, дребни жълти цветенца грейваха внезапно между тревите при приближаването ѝ. Видя огромна гъба мухоморка, с ярки цветове, сякаш слязла от страниците на детска книжка. В краката ѝ пребяга зайче. Поспря се, обърна се и я изгледа очакващо. После мръдна с уши и пак хукна напред. Викаше я. Трябваше да стигне час по-скоро. В далечината се мярна горско джудже. Марга смръщи вежди. Това почваше да става съмнително. След малко пътеката я изведе до схлупена горска къщичка. Пред нея беше седнала красива чернокоса девойка и държеше в ръка ябълка: половината бяла, половината червена.

— Не яж от червената половина — насмешливо каза Марга. Снежанка я изгледа намусено. — Сънувам те, нали? Защо не спреш с тия маскаради?

— Мислех, че ти харесва — спокойно каза приказното момиче.

— Ха! — възмути се Марга. — Не ми стига всичко, което ми причинихте вие... които и да сте, ами сега и ми предлагате детски приказки вместо подсладител!

— Ние не сме ти причинили нищо — меко промълви Снежанка и постави длан върху нейната. — Това е съдбата ти. Само се опитвам да ти помогна да се справиш.

— Мисля, че успявам и без ваша помощ — тросна се младата жена.

— Знаеш, че не е така, Марга. Още не си проляла и сълза.

— Значи сигурно съм била лоша съпруга.

— Глупости! Ти се страхуваш да се лекуваш.

— Кой говори глупости сега? — Марга сложи ръце на кръста си.

— Не се ядосвай. Бунтът ти е естествен. Но нямаш избор, мила. Трябва да продължиш напред. Всеки го прави някога.

— Може би аз го правя по моя си начин.

— Марга... — поклати глава Снежанка. — Просто днес иди на гроба и поплачи.

Изведнъж младата жена усети слабост. Приседна на един пън и подпря главата си с ръце. После погледна към събеседничката си:

— А ако пак не мога?

— Тогава си иди вкъщи. В общия ви дом.

* * *

Откъм кухнята се носеше миризма на кафе. Марга отвори очи и неволно се усмихна. Люси! Днес щяха да ходят на гроба на Ангел.

Марга скочи от леглото и побърза да се измие и облече. Все още се чувстваше отпаднала, твърде дълго се бе носила по течението. Но присъствието на приятелката ѝ я мобилизираше и я изпълваше с енергия. Тя влезе в кухнята с приветлива усмивка. Людмила грейна цялата, щом я видя.

— Добро утро, Мари! — звънна бодро гласът ѝ. Двете заедно бяха учили френски в езиковата гимназия и винаги се наричаха една друга с френски имена.

— Добро утро, Люси! Ама ти си ошетала напълно! Почва да ме хваща срам.

— Хайде, хайде! Кога друг път щеше да хапнеш истински креп Сюзет?

— Охо! Ама ти май сериозно си се захванала да ставаш истинска съпруга?

— Разбира се — разсмя се Люси. — Като видиш Жюл, ще разбереш.

Двете похапнаха апетитните палачинки с масло, след това седнаха в градината с чаши кафе. Поседяха мълчаливо, после Люси попита тихо:

— Много ли те е страх? Ако искаш, да не...

— Не, не! — енергично възрази Марга. — Няма закога да отлагам, Люска. Отиваме.

* * *

Родителите на Марга ги чакаха при входа на гробището. Някой трябваше да им покаже къде да отидат. Гергина прегърна дъщеря си, после погали лицето ѝ и прибра кичур коса от челото ѝ.

— Моето момиче... ще се оправиш! — прошепна тя.

Дончо не беше виждал дъщеря си от последното свиждане в болницата. Сега очилатият мъж пристъпваше неловко от крак на крак и се чудеше какво да каже или направи. Погледът му загрижено обходи лицето на Марга.

— Тате... — тихо каза тя и в тази една дума събра цялата си обич и мъка. Дончо пристъпи, прегърна я и я залюля. Тихичко изхлипа в ухото ѝ.

В това време Гергина шепнешком се обърна към Люси:

— Плака ли?

— Не...

Четиримата заедно тръгнаха по пътеката. Марга не беше идвала досега тук. Баба ѝ Мария беше погребана в селското гробище, а други починали близки от града тя нямаше. Младата жена се огледа. Тук паркът бе по-уреден. Някои паметници бяха истински произведения на изкуството. В по-старата част растяха цели дървета, насадени преди двадесет и повече години. Изпълни я спокойствие. Сети се за думите от молитвата: „място злачно, място покойно“. И тук беше така. Марга бе очаквала, че още с влизането ще я обземе мъка. Ако не нейната, то поне мъката на всички, минали оттук преди нея, изпълнени с болка и отчаяние от загубата на близките си. Но това не се случи. Тук цареше мир.

Останалите трима я следяха с крайчеца на очите си. Те явно очакваха всеки момент тя да се огъне, да рухне. Но Марга се чувстваше добре тук. За миг тя забрави за какво е дошла. После си спомни и сърцето ѝ се сви. След малко щеше да се изправи пред истината. Реалното доказателство, че е вдовица. Че Ангел е мъртъв.

— Ето, тук е — тихо каза Гергина.

Марга се обърна. За малко щеше да подмине черния кръст. Тя го погледна с почуда. Обикновен кръст, като всички останали. Малки бели букви: „Ангел Петков Ангелов, 1981 — 2012“. Чужди букви. Нищо не ѝ говореха. Някакви набучени цветя в пръстта. Умиращи цветя. Излишни цветя. Всичко беше излишно. Ангел не беше тук. Сигурно го бе знаела през цялото време. Това не беше истинско.

Нямаше как това да е гробницата на любовта им. Това беше просто някакво... място.

„Побърквам ли се? Досега трябваше да съм на колене в пръстта и да плача. Това е гробът на Ангел, какво правя? Ангел го няма, той е мъртъв! Защо не мога да заплача? О, мили, виждаш ли ме сега? Много ли ти е мъчно, че не те оплаквам? Аньо...“

Марга стоеше пред гроба вцепенена. Опитваше се да накара мъката да потече. Но цялата чернилка си оставаше дълбоко в нея. Само свитото ѝ до болка гърло намекваше за риданията, които не идваха.

После тя се наведе, остави цветята, които носеше, запали свещ. И докосна кръста. Не беше подготвена за това, което се случи. Болката на всички, които бяха дошли да изпратят съпруга ѝ от този свят, я заля наведнъж. „Били са толкова много! Майкини, свекървата, брат му... всички съседи, колегите му... божичко, хора, които почти не познаваме, толкова много хора. Колко много мъка, колко сълзи!“ Тя видя как свекърва ѝ трепва като ударена от звука на първите лопати пръст, после залита настрани, девер ѝ я прегръща и я отвежда, прегърбена и съсипана, а сълзите му текат безспир. Видя съседката им, леля Зорка, повтаряща през плач: „Анчо, какво направи бе, мойто момче?“. После чу като насън гласа на Снежанка: „Като не можеш за себе си, плачи за другите!“

И сълзите най-сетне дойдоха.

След гробищата и обяда в дома на родителите ѝ, двете млади жени пак се върнаха на село.

— Знаеш ли... на теб всичко мога да кажа. Дано не те възмутя, но... — Марга изглежда Люси въпросително.

— Разбира се, че можеш да ми кажеш — насърчи я тя.

— Него го нямаше там. Не го усетих. Още всичко ми е като насън. Плаках за чуждата мъка, а моята стои завързана някъде.

Люси кимна с разбиране.

— Понякога за чуждата болка по-лесно се плаче. Но така проправяш пътеката и за собствената си. Поспи сега. Утре ще идем у вас.

— Да — кимна послушно Марга и се остави Люси да я завие. — Утре...

СЪЛЗИТЕ НА СНЕЖАНКА

Люси плавно влезе в паркинга и майсторски вмъкна малкия син ситроен между две други коли.

— Благодаря, че ми даде да покарам — усмихна се тя на приятелката си. — Беше почнало да ми липсва.

— Ужасна си — върна усмивката Марга. — Ами че ти си в България едва от три дни.

— Да де, ама... — сви рамене Людмила, сякаш шеговито се извиняваше.

Двете млади жени се умълчаха. Никоя не бързаше да слиза от колата. Люси се повъртя на място и неуверено рече:

— Мари, може ли да те питам нещо? Майка ти... — после, набрала решителност, бързо продължи: — Вярно ли е това, което леля Гергина ми каза? За виденията?

Марга трепна, сякаш ѝ бяха припомнили нещо, което се бе старала да забрави. После изрече тихо, с равен глас:

— Вярно е. След катастрофата постоянно ми се случва. И после се сбъдват. Напоследък, като се бях депресирала, доста намаляха. Но вчера, на гробищата... докоснах кръста и... видях всичко!

Сълзите ѝ потекоха, тя гледаше пред себе си, сякаш картините отново се редяха пред очите ѝ.

— Видях погребението, Люси. Затвореният ковчег, свекървата, майкини. Толкова много хора... Те... плачеха...

Гласът ѝ секна. Людмила прегърна приятелката си. Така ѝ се искаше да отнеме страданието ѝ, да чуе отново безгрижния ѝ смях! Но за да стане това, първо трябваше да ѝ помогне да излекува мъката си. Или поне да се научи да живее с нея.

Днес им предстоеше най-тежкото изпитание. За пръв път след нещастиято Марга щеше да влезе в апартамента, където бяха живели с Ангел. Люси отрони:

— Мислиш ли, че... Сигурно говоря глупости, но... Мислиш ли, че като се качим горе и ще можеш да влезеш във връзка с него?

— Ясновидка и медиум са различни неща, Люска — въздъхна Марга. Тя все още не беше се обучавала, но някои знания ѝ идваха така, от само себе си. Подозираше, че са ѝ били предадени, докато беше при светлината. Изглежда Снежанка някак неусетно я беше научила на доста неща.

Младата жена поседя още минута, после рязко се надигна и излезе от колата. Люси веднага скочи след нея и я последва.

Некрологът ги посрещна още на вратата на входа. „Ангел Петков Ангелов, на 31 година“. Не бяха сложили снимка. Марга изгледа листа хартия отсъстващо. „Това ли е останало от моя мъж? Това? Глупости!“

Апартаментът беше на третия етаж. Двете жени се изкачиха по стълбите. Некролозите на вратата бяха три. Скръбна вест. От колегите. Девет дни. Междувременно дните неусетно бяха се увеличавали и се бяха превърнали в месец. Съвсем скоро четвърти лист хартия щеше да се нареди до другите. Четиридесет дни. Марга се опита да отмине и тези мрачни съобщения, без да им обръща внимание, но сърцето ѝ прескочи един такт.

Едва когато не успя да уцели ключалката, разбра, че ръцете ѝ треперят. Обърна се към Люси и видя, че приятелката ѝ я наблюдава напрегнато, стиснала устни до побеляване. Младата жена се опита да ѝ се усмихне окуражително, да ѝ каже да не се тревожи толкова за нея, но лицето ѝ успя да изобрази само някакъв странен спазъм. Очите ѝ се наляха и запариха.

Първата крачка в коридора отекна глухо. Миришеше на застояло. Марга знаеше, че майка ѝ бе идвала тук веднъж, да изключи хладилника и бойлера, да вземе цветята. Друго не бе пипала. Другото чакаше нея.

Светна лампата в коридора с привичен жест. Мъждивата ѝ светлина подразни очите ѝ. Ангел беше обещал да я смени. Не успя. А сега го нямаше. Изведнъж в гърлото ѝ се надигна стон. Кой сега щеше да смени проклетата крушка? Кой? Кой щеше да сменя всички крушки в живота ѝ занапред? Нямаше го...

Черното му кожено яке на закачалката я накара да изхлипа. Сведе поглед, а там бяха маратонките му — поодраскани вече, канеше се да си купува нови. Слепешком влезе в хола. Книгата му, захлупена на масичката. Останала недочетена завинаги. Толкова чакаше да я пуснат по книжарниците! Дистанционното на телевизора, за което водеха

шеговити и не толкова шеговити битки. Чифт чорапи, захвърлени до дивана. Колко пъти му се беше карала за тия чорапи! С всяка следваща гледка риданията ѝ се засилваха. Марга се замята като луда из апартамента. Не знаеше какво търси, но намираще само все повече и повече доказателства, че Ангел го няма. Тук нямаше местенце, което да не носи някакъв скъп спомен или повод за съжаление. И младата вдовица оплака всяка накриво казана дума, всяка пропуснатата възможност за нежност, всяко дребно нещо, което съпругът ѝ не бе успял да довърши.

Люси не я закачи. Вярната приятелка се дръпна встрани и само гледаше, а от очите ѝ се стичаха сълзи. Едва когато видя, че Марга почна да залита, а гласът ѝ предрезгавя, тя внимателно се приближи към нея, прегърна я и я заведе да седне в кухнята. После извади от чантата си предвидливо донесеното шишенце коняк и наля. Носеше го чак от Франция и имаше съвсем други планове за него. Но си струваше да го изпият сега.

Двете седяха на масата, докато слънчевата светлина, процеждаща се през оранжевите пердета, омекна и почна да губи веселостта си. След първите няколко глътки Марга се отпусна и заговори. Разказваше за какво ли не, за всякакви дребни глупави случки от семейния живот, които никого не биха впечатлили. Но в тях беше нейното щастие. Спомените извикваха на устните ѝ замечтана усмивка, после сълзите отново надделяваха и потичаха свободно.

По някое време телефонът на Людмила иззвъня. Жюл бе почнал да се тревожи. Докато тя се опитваше да го успокои, Марга отново тръгна по стаите. Дълго насъбираната мъка продължаваше да се излива. Всяка вещ, и най-дребната, беше спомен. Приседна уморено на спалнята. Решително пропъди картините на нежност и страст, които веднага се опитаха да нахлуят в главата ѝ. С тях не можеше да се справи, още не.

Тогава видя книжките. Няколко малки детски книжки с картинки. Беше ги купила съвсем импулсивно. Отскоро се замисляше за бебе. Бяха толкова шарени и мили! Ангел ги бе забелязал и по лицето му се бе разляла усмивка. Беше я стиснал в прегръдките си и бе я държал така дълго-дълго.

„Ако ти го върнем, ще забременееш“ — бе казало съществото от светлина, преобразено като Снежанка. Те я бяха осъдили! Отнеха ѝ

всичко: щастието, любовта, живота! Най-прекрасния мъж, когото бе познавала! Отнеха ѝ нероденото бебе... И Марга зариде отчаяно, притиснала към гърдите си детските книжки. Писък се надигна в гърлото ѝ. Безпомощността ѝ беше толкова силна! Единственото, което можеше да направи, беше да крещи така, че целият свят да чуе за болката ѝ.

Дойде на себе си в прегръдките на Люси, която притискаше към устните ѝ чаша вода. Стъклото тракаше по зъбите ѝ, докато се опитваше да преглътне и да си поеме дъх. Полека-лека почна да се успокоява. Дори не усети как Люси я зави на леглото и я прегърна, докато се унесе в сън.

Когато се събуди, в стаята притъмняваше. Болката се върна веднага, но сега беше някак управляема. Люси сигурно беше оттатък. Марга заразливта разсеяно детските книжки, които бе прегръщала в съня си. Снежанка. Навсякъде ли щеше да я преследва тази студена хубавица? Вгледа се в илюстрацията и ахна. Светна нощната лампа и огледа пак. Снежанка плачеше. С истински сълзи.

Те бяха до нея в болката ѝ. Хората от светлината. Които и да бяха, те разбираха колко ѝ е тежко. И просто ѝ помагаха да изживее съдбата си.

Марга се изправи. Намери Люси в другата стая. Приятелката ѝ бе задрямала над някаква книга. Бутна я внимателно и прошепна:

— Люска, събуди се. Трябва да вървим. Готова съм.

На връщане караше Марга. По някое време Люси попита:

— Искаш ли помощ за пренасянето на багажа от апартамента?

— Не — усмихна се леко Марга. — Няма да вземам нищо оттам. Някой ден ще разчистя всичко и ще помисля какво да го правя. Но със сигурност няма да взема нищо.

— Но защо? Сигурно ти става много мъчно, като гледаш тия вещи?

— Така е. Но не това е причината. Те просто не са мои. Те са на една друга Марга, която вече я няма.

— Добре ли си? — извърна се Людмила загрижено. — Това звучи толкова тъжно.

— Наистина е много тъжно. Но някой ден, след много време... мисля, че новата Марга може да ми хареса.

ПОМЕН ЗА ЧЕТИРИДЕСЕТ ДНИ

— Не може да бъде, Мари, от издателството отдавна ти пратиха това писмо. Даже лично аз го подготвих! — горещеше се Люси. — Не си ли проверяваш електронната поща?

Марга сведе очи смутено и измънка:

— Изобщо не съм пускала компютър, откакто...

— О, шери... — произнесе съчувствено Жюл и хвана ръцете ѝ в своите.

— Извинявай, миличка, не се досетих — каза Люси. — Сигурно имаш там снимки и кой знае колко спомени.

Тримата говореха на френски, заради Жюл, годеника на Людмила. Напоследък двамата бяха плътно до Марга и правеха всичко възможно да ѝ помогнат да се възстанови. Полека-лека младата жена вече беше започнала да идва на себе си. Мъката не я напускаше, но бе престанала да я унищожавя. Сега Марга просто скърбеше и понякога дори се усмихваше, припомняйки си моментите на щастие с Ангел.

След кратко мълчание Люси каза неуверено:

— Мислиш ли, че вече би могла... Може да имаш и други важни писма... оферти за преводи...

— Знаеш ли... добре! Нека опитаме!

В този момент телефонът на Марга иззвъня. Тя видя името на майка си на дисплея и въздъхна. Знаеше какво ще ѝ каже.

— Как си, моето момиче?

— Добре съм, мамо. Определено съм по-добре. Не се тревожи. Люси и Жюл са при мен.

— Още веднъж да те питам: сигурна ли си за днес?

— Сигурна съм, мамо. Ангел никога не е вярвал в тези неща. И аз нямам нужда, а свекърва ми не е тук. Четиридесет дни са си като всеки друг ден. Няма да участвам в това.

— Не знам... Все си мисля, че човек има нужда от такива неща. Ще се почувстваш по-спокойна, като го поменеш. Знаеш, че и аз не съм религиозна, но тия обичаи не са случайни.

— Мамо, откажи се.

— Е, както искаш. Тогава ще мина само да разлепя още малко некролози и ще пална една свещичка у дома.

— Добре, мамо. Благодаря ти! Наистина...

— Знам, миличка. Обичам те!

— И аз, мамо. Поздрави татко.

Марга остави настрана телефона. Люси вече беше сложила лаптопа пред нея. Тя вдиша и издиша няколко пъти, като пред старт, после посегна.

Най-много бяха писмата със съболезнования. Марга ги премести в архива. Някой ден щеше да ги прочете. Скоро. Намери писмото от издателството, където работеше Люси, както и още други три, които можеха да се окажат важни за работата ѝ. После, между рекламите от разни сайтове забеляза нещо неочаквано. Сърцето за миг се качи в гърлото и заби лудо. Трескаво започна да сравнява датата на писмото с календара, който висеше на стената. Писмо, изпратено от адреса на Ангел. От днес.

Ръката на младата жена замръзна на мишката. Какво беше това? Не беше възможно, нали? Кой си правеше шеги с нея? Но не, как така? Никой, включително и тя, не знаеше паролите на мъжа ѝ. IT специалистите винаги бяха параноични в това отношение, измисляха неразбиваеми защити и на никого не даваха данните си за достъп.

Тогава? Сети се за филма „Послепис: Обичам те!“. Страхотен филм! Толкова сълзи беше проляла на него, без да подозира, че я очаква подобна съдба. Да, там героят беше подготвил предварително писма за жена си. Но имаше една съществена разлика: той знаеше, че умира. Това не можеше да бъде обяснението в нейния случай.

Марга продължи да седи неподвижна, дишайки тежко. После Люси прошепна:

— Направи го!

Младата жена не бе забелязала, че поведението ѝ беше привлякло вниманието на нейните приятели. Те я бяха оставили спокойно да си прегледа пощата и си говореха тихо встрани. Но сега и двамата стояха зад нея и напрегнато гледаха в екрана.

И Марга кликна.

„Маци, знам, че сигурно ще те изплаша. Те ми казаха, че имаш мисия и затова не можем да сме заедно тук. Ако вече си свикнала с мисълта за другия свят, може би по-лесно ще приемеш това писмо.

Нищо особено, просто исках да се сбогувам. Днес е последният ден, в който мога да го направя. Четиридесет дни търся начин да се свържа с теб, но компютърният специалист си е такъв навсякъде. Не ме питай как го направих, и аз не знам точно, но важното е, че успях. Вълни, честоти, колкото и да ти ги обяснявам, знам, че това не е по твоята част, миличко.

Какво да ти кажа още? Аз съм добре. Тук е хубаво. Само дето теб те няма, но това не е наш избор. Много ми липсваш. Обичам те! Винаги съм те обичал ужасно много! Някой ден пак ще сме заедно.

Имам само една молба: помогни на Ясен.
Обичам те! Сбогом!“

Дълго време никой нищо не каза. Сълзите се стичаха свободно по лицата на тримата. Но мъката им бе някак светла и спокойна.

Марга посегна към телефона и набра номера на брата на мъжа си.

— Ясене, къде си?

— Пътувам към теб... — беше изненаданият отговор.

Време беше да престане да се учудва.

След малко девер ѝ пристигна. Не бяха се виждали отпреди катастрофата. Ясен беше любимото по-малко братче на Ангел. Разликата помежду им беше цели десет години. Двамата толкова много си приличаха! Само че, докато Ангел бе по-сдържан, то Ясен винаги бе готов да избухне в смях. Сега обаче очите му, сиви като на брат му, бяха плувнали в сълзи. Говориха дълго, споделиха мъката си. Всеки разказа какво е преживял. По едно време Ясен каза неуверено:

— Всъщност аз исках да те помоля за нещо. Разбрах, че си се настанила тук за постоянно. Аз през ваканцията няма да ходя при майка в Португалия. Ще си остана тука. Може ли отида в апартамента?

Младежът беше студент, живееше в София на квартира. Марга не се и замисли:

— Разбира се, че може, Ясене. Аз така или иначе няма да го ползвам. Разчисти, както ти харесва. Вземи си, каквото искаш за спомен.

— Благодаря ти! — прегърна я той. На вратата се спря: — Марга, а вярно ли е това за ясновидството? Докторите и сестрите разправят разни неща, клюката се разнесе из целия град.

— Може да ти е чудно, но е вярно.

— Е... никога не е късно човек да повярва в нещо ново — усмихна се Ясен и разпери ръце.

Той прибра ключовете за апартамента в джоба си и тръгна.

— Забрави да му кажеш за писмото — обади се Люси.

— Не знам дали изобщо ще кажа на някого за това писмо — отвърна Марга. После трепна: — Олеле, я виж! Той си забрави портмонето! Сигурно има документи вътре...

И тя посегна да го разгърне. Докосна го и погледът ѝ се замъгли. Виждаше лекарски кабинет, календарът сочеше 2015-та година. Ясен седеше на кушетката. Беше отслабнал и измъчен. Лекарят говореше:

— Ще опитаме с всички възможни терапии. Но не мога да гарантирам нищо. Ракът на кожата е един от най-коварните. Нищо и никаква бенка на врата, а не знаеш какво може да ти сервира след време. Да бяхте знаели, да я махнете...

Марга веднага се обади на Ясен да се върне. За нейна радост девер ѝ не се възпротиви на предложението да отиде на лекар за бенката.

— Тъкмо нищо няма да нарушава съвършенството на хубавата ми кожа — ухили се той и отново разпери ръце с характерния си чаровен жест.

Когато той си тръгна, младата жена се обади на майка си:

— Направих помена, мамо. По мой си начин, но го направих.

ЛЕПКАВА, ЗАХАРНА

Марга отскубна последната тревичка и разрохка пръстта с мотичката. Розите обичаха да им е чисто. Градината на баба ѝ не бе поддържана няколко години. Но откак младата жена се нанесе да живее тук, цялата къща се беше усмихнала. Прозорците грееха с нови пердета, пътеките бяха преметени, пейката — боядисана. Беше успяла да превърне най-милото място от детството си в свой дом.

— Марче, спри да си починеш, ела да те видя малко — дочу се през оградата гласът на леля Денка, съседката.

Наистина, за тази сутрин беше достатъчно. Марга изплакна ръце на дворната чешма и се запъти към мрежата.

— Как си, моето момиче, оправяш ли се вече? — загрижено попита възрастната съседка.

— По-добре съм, лельо Денке. Ще се оправя.

— Ами какво стана, изпрати ли французите?

— Утре. Утре летят за Париж. Сега са у Люсини. Че тя, милата, от грижи по мен, не можа да се види като хората с техните.

— А ти сега? Тук ли ще си останеш? Я чакай, чакай, щях да забравя. Направих баничка, вземи да си хапнеш. Много си отслабнало бе, детенце!

Баницата на леля Денка беше прочута в цялото село. Никой не би отказал да я опита и Марга не направи изключение. Топлата закуска ухаеше невероятно и направо се топеше в устата.

— Ммммм, много е вкусна! — възхити се младата жена. — Абе лельо Денке, стига сме стояли на тази ограда, я ела у дома, ще направя по едно кафенце...

* * *

Двете си приказваха сладко, когато на вратата се почука. На прага стоеше друга съседка, с тарелка купени сладки в ръка. Марга

покани и нея вътре и зареди пак кафе машината. С влизането ѝ усмивката на леля Денка изгуби част от топлотата си. След малко по-възрастната жена се извини и си тръгна.

Новата гостенка остана. Тя се казваше Живана и къщата ѝ беше на съседната улица. Марга не си я спомняше ясно. Помнеше само случката с черешата. Огромното дърво се намираше точно до портата на Живанини. А плодовете му бяха черни и сочни, преливащи от сладост. През пролетта махленските деца не оставяха череша непосетена. Но когато опитаха да си откъснат от нейната, Живана, тогава млада булка, изскочи побесняла и ги подгони с тояга. Разпенена, тя крещя подире им, докато се изгубиха от погледа ѝ. Оттогава дечурлигата заобикаляха отдалеч къщата.

Но сега Марга реши, че не е време за стари кавги. Това се бе случило толкова отдавна. А и тя искаше да е в добри отношения с всичките си съседи.

Живана се повъртя известно време, после неловко каза:

— Аз... исках нещо да те питам. Чувам, че си можела да гадаеш. Вярно ли е?

— Вярно е. Имаш нужда от помощ ли?

— Абе, изчезнаха едни пари у дома... Мен ми се струва, че знам кой ги е взел, ама...

— Така ли? Я дай ръка, да видим дали ще мога да направя нещо.

Загадката се оказа лесна за разрешаване. Портмонето беше изпаднало от джоба на Живана в панера за пране.

— Никой не ти е взел парите, лельо Живано. Не те знам кого си подозирала, но забрави тия работи. Ами иди извади портмонето от панера, че да не замине в пералнята.

— Ехеее, вярно ли? Благодаря ти, момиче! Колко е таксата?

— Нищо не е, нали сме съседи.

— А, мерси, мерси! Ето, оставям ти тия сладки, да се почерпиш...

И тя си тръгна усмихната.

* * *

Но на другия ден се върна. Марга тъкмо се беше сбогувала с Люси и Жюл. Двете приятелки си обещаха постоянно да се чуват по скайп. Людмила я накара да се закълне, че ще се грижи за себе си и че ако почувства нужда от помощ, веднага ще ѝ каже. После седна в колата до своя висок, очарователен годеник и отпътува.

Живана дойде малко по-късно. Носеше подарък — каре, избродирано с бод кръстче. Поговори за това-онова, пък помоли:

— Аз... да не ставам нахална, ама ти дали не можеш да ми дадеш съвет за лекар? Нещо ме боли кръстът напоследък, та...

На Марга не ѝ се занимаваше. Искаше ѝ се да полегне и да се отдаде на спомените от детството, да потъгува малко за раздялата с приятелката си. Но ѝ стана неудобно да откаже, след като я молеха за помощ. Затова положи длан на болния кръст. Проблемът се оказа дребен, а името на подходящия лекар веднага се яви в главата ѝ. Живана отново си тръгна с благодарности.

Това беше началото. Тя започна да идва всеки ден. Никога не беше с празни ръце, но по едно време Марга започна да изпитва чувството, че съседката разчиства килера си. Тя ѝ поднасяше разни старомодни вещи, вярно, неизползвани, но напълно непригодни, а голяма част от тях и грозни.

И при всяко посещение имаше някакъв проблем за разрешаване. Дали да не отиде да ѝ сменят очилата, тези май вече са ѝ слабички? Да продаде ли трите декара ниви, наследени от дядо ѝ? Ами колко пари да им иска? Къде е по-добре да отиде на почивка — на Павел баня или на Вършец?

Това ставаше все по-досадно. А Марга не успяваше да се откопчи. Живана беше неотстъпно мила и любезна, държеше се с нея като с близка приятелка. Отрупваше я с комплименти, постоянно споменаваше баба ѝ Мария и все повтаряше колко близки са били двете. Ясновидката нито веднъж не ѝ взе пари. Беше ѝ неудобно да го направи и се ядосваше на себе си, задето в началото сама бе създала прецедент. Не че очакваше да забогатее точно от Живана, тя си докарваше достатъчно доходи с преводите от английски и френски. Просто си мислеше, че ако на съседката ѝ се наложи да плаща за услугите, тя може би няма да я пита за щяло и нещяло. Но всеки път, когато понечваше да спомене за това, Живана казваше нещо мило и думите се спираха на устата на Марга.

И извън къщи нямаше спасение от новата „приятелка“. Тя сякаш я дебнеше кога излиза. Постоянно я срещаше в магазина, в пощата, по улицата... Живана се погрижи всички да разберат колко са близки двете.

След известно време Марга се усети, че от доста време не е виждала леля Денка. Възрастната ѝ съседка бе престанала да ходи у тях. Не се спираше и край оградата на приказка. Не беше трудно да си направи извода.

Един ден младата жена събра смелост и сама отиде на гости на леля Денка. Тя я посрещна усмихната. Но все пак Марга се почуди наистина ли ѝ се вижда малко дистанцирана или само си въобразява. Затова реши да изплюе камъчето:

— Лельо Денке, я ми кажи, баба в какви отношения беше с Живана?

Комшийката я изгледа изпод вежди. После въздъхна:

— Щом искаш да знаеш, баба ти никак не я обичаше. И аз не я обичам. Щом искаш да знаеш.

Младата жена само кимна. Щеше да е смешно да моли да я спасяват. Сама бе допуснала да я забъркат в тази каша, сама трябваше да се оправя.

Тя опита да се държи по-студено с Живана, но жената като че ли изобщо не забелязваше дистанцираното ѝ поведение. Беше лепкава, захарна и не разбираше от намеци. Понякога Марга едва се удържаше да не покаже открито раздражението си. Но просто не беше такава. Бе свикнала да е въздържана и да внимава да не обижда хората.

* * *

Един ден Живана дойде заедно с друга жена. Непознатата беше тиха и симпатична. Очите ѝ блуждаеха, сякаш гледаха навътре в нея и не искаха да виждат нищо навън. Марга веднага усети, че новата гостенка е обладана от безпокойство и силна болка. Тя изпита желание да се устреми към нея и да ѝ помогне веднага. В този момент Живана се обади:

— Това е моя близка, Анка се казва. Затревожила се, че мъжът ѝ ходи. Аз ѝ викам, че това, дето си го мисли, са глупости, ама тя не

мирясва. Виж там, успокой я...

Ясновидката взе ръката на Анка. Болката ѝ беше като дълбок, бездънен вир. Жената не подозираше, тя знаеше. И беше напълно съсипана. Тя вдигна поглед към Марга. В очите ѝ гореше молба. После с треперещи ръце извади снимка.

Мъжът не беше кой знае какъв красавец. Не изглеждаше зле, но очите му бяха някак мазни. Хитровати очи. Младата жена взе снимката и се съсредоточи. Видя къде съпругът на Анка прави срещите си. Видя любовницата му. Видя и края на историята. Погледна настоятелно клиентката в очите и каза:

— Не се бой! До седмица всичко ще е наред. Гледай да забравиш. Не всеки може да прости, но ти ще можеш. Ако си искаш мъжа, няма друг начин. Не заради него. Заради теб.

Анка продължаваше да я гледа объркано, после извади портмоне и почна да рови в него за пари.

Когато двете жени излязоха, Марга се отпусна тежко във фотьойла. Колко чернилка имаше по света! Какъв човек би постъпил така? Да заведеш жената на любовника си на ясновидка и да разчиташ, че ще ти се размине! Явно човешката наглост нямаше граници... Докато се чудеше как да постъпи по-нататък, вратата се бутна и Живана влезе отново.

— Защо ѝ каза? — възмутено изви глас тя. — Аз нали ти намекнах, казах ти да я успокоиш... За какво ти беше да ѝ казваш?

Марга се изправи. Лицето ѝ беше потъмняло. Тя отвори вратата и я задържа така. Нямаше нужда от думи. Гостенката ѝ се сви под тежестта на погледа ѝ, после се нацупи, фръцна се и забърза навън. От пътеката се провикна:

— И ще кажа на данъчните, че нямаш регистрация, пък вземаш пари от хората да знаеш!

Марга просто затвори вратата и се върна във фотьойла. Искаше малко да се успокои. После щеше да покани леля Денка на кафе.

Колкото до регистрацията, тук Живана беше права. Време беше да уреди това.

ЗАЩОТО СМЕ СВЪРЗАНИ

— Виж сега, момиче, хайде не на мене тия! Не ме учи как да си върша работата, става ли? Лекар съм от десет години, видял съм какво ли не!

— Не съм искала да Ви обиждам, доктор Ванков — тихо каза Марга. — Просто мислех, че трябва да знаете всички обстоятелства около мен.

— Знам, каквото ми е необходимо. Истинските обстоятелства, не тия бабини деветини! — процеди лекарят. — Но не обичам, когато се опитват да ме манипулират.

— Не Ви манипулирам, аз... — младата жена изведнъж се ядоса. — Ама Вие да не си мислите, че на мен ми харесва? Че съм искала да стане така? Катастрофирах, останах вдовица на 28 години! В главата ми е каша, постоянно виждам разни неща за живота на други хора! Това лесно ли Ви изглежда? Или приятно?

— Ами като не ти е приятно, защо държиш тоя ясновидски кабинет? По цял ден гледаш нещастни хора, как искаш да се чувстваш? Затвори кабинета и няма да имаш проблеми!

— Не мога! Не мога...

Докторът я изгледа кисело.

— Поне се надявам, че наистина си вярваш за тия работи. Не обичам измамниците...

— Изобщо не знаете за какво става въпрос...

Марга излезе в градинката на санаториума. Отпусна се тежко на една пейка и притвори очи. Господи, толкова беше изморена! Отначало всичко беше тръгнало добре. Бе започнала да свиква да живее с болката от загубата. Уреди нужните формалности за кабинета и заплати. Примири се, че ясновидската дарба, появила се след комата, не е временно явление, а съдба.

Славата ѝ се разнесе бързо. Пред вратата ѝ винаги имаше хора, които се нуждаеха от помощ. Понякога ясновидката бързо успяваше да намери решение за проблемите им. После те идваха, благодарни, да

споделят радостта си. Но понякога се налагаше да се произнасят присъди. Или да се премълчат. Това беше най-тежкото. Марга разбираше, че няма как да е иначе. И въпреки това изстрадваше всяка своя дума, с която бе отнела нечия надежда.

Беше работила вече няколко месеца, когато започна да се чувства зле. Главата я болеше постоянно, усещаше се замаяна, отпаднала. Пооправяше се малко, докато гушкаше котето си, Луцифер, дар от едно малко момиченце, чийто живот бе помогнала да спасят. Но това беше само за момент.

Тръгна по болници. Но лекарите не откриха нищо. Състоянието ѝ не се дължеше на последици от травмата. След всички сложни изследвания те стигнаха до най-простото обяснение: стрес и преумора. И ето сега Марга беше тук, в този санаториум за неврологични заболявания, за да си почине и да възстанови силите си. Само че не успяваше да се разбере с лекуващия лекар.

— Извинете... Хей, извинете!

Гласът беше нежен, почти момичешки. Марга се огледа стреснато. Беше задрямала на пейката. Жената беше млада, по-млада и от нея. Побутваше я внимателно и я гледаше със съчувствие.

— Какво... какво има?

— Съжалявам, че Ви будя, но започна да духа. Ще настинете тук.

Все още замаяна от съня, Марга опита да се надигне и залитна обратно.

— Добре ли сте? — Очите на жената бяха загрижени. Красиви очи. Изключителни очи на фона на невзрачно лице. От тях струеше синьо-зелена светлина. Човек не можеше да отклони погледа си, щом веднъж ги срещнеше.

— Добре съм, да... Аз ей сега... — направи втори опит Марга.

— Чакай, чакай, опри се на мен! Ето така... — и непознатата я поведе навътре. — Коя ти е стаята?

След като я настани на леглото и я зави, тя не си тръгна. Стоеше права и я гледаше втренчено. После попита:

— Да повикам ли някого?

— Не, няма нужда, само малко ще си почина. Много Ви благодаря!

Притвори очи и зачака да чуе хлопването на вратата. Но жената все така стоеше до леглото и не сваляше от нея настойчивия си поглед.

— Има ли нещо? — попита леко раздразнено Марга. Гостенката пристъпи от крак на крак, облиза устни и накрая се престаши да заговори:

— Аз... много се извинявам, обаче... Вие за какво сте тук? Защото...

— Не знам за какво съм — уморено каза Марга. — Казаха, че е стрес и преумора. Главоболие имам, все съм замаяна...

— А скенер? Скенер правиха ли Ви?

— Всички възможни изследвания, и скенер също. Отникъде нищо.

Жената я гледа изпитателно известно време, после приседна накрая на леглото ѝ.

— Дано не го приемайте зле, но аз мисля, че мога да Ви помогна. Марга само вдигна вежди въпросително.

— Не знам какво Ви е отношението към алтернативната медицина, но аз съм биоенерготерапевт. Знам, знам, че много хора са скептични, сигурно и Вие сега си мислите, че съм шарлатанка, но...

„Присмял се хърбел на щърбел“, помисли си Марга. После ненадейно хвана ръката на момичето. Задържа я така, а на лицето ѝ бавно се появи усмивка. Непознатата се размърда неловко.

— Какво...

— Няма нищо. Сигурно и ти ще си помислиш, че съм шарлатанка, но аз съм ясновидка. А ти си моята нова приятелка. Видях го.

Емоциите бързо се сменяха по лицето на гостенката. Накрая и тя се усмихна широко. Двете жени се гледаха една друга, учудени и радостни от внезапно появилата се близост.

— Аз съм Марга!

— А аз съм Ирена! Приятно ми е. Много, много приятно!

След кратка пауза Марга попита:

— А какво щеше да ми казваш? За болестта ми?

— Чакай малко да помисля... Да те погледна още веднъж. Бях се изплашила, че е тумор, но ясновидството обяснява всичко.

— За какво говориш?

— Аз виждам. Виждам в телата на хората. Понякога само енергията. Понякога направо самите органи, като на рентген. А ти имаш голямо тъмно петно в главата. Някъде зад очите. И аз отначало

помислих, че е тумор. Но го няма на скенера, нали? Сигурна си, че го няма?

— Два пъти ме гледаха. Няма нищо.

— Така си и помислих... Я ми кажи сега, ти по какъв начин се освобождаваш от натрупаната отрицателна енергия?

Марга я изгледа озадачено:

— Как да се освобождавам? Понякога се гушкам с котарака си, тогава се чувствам по-добре. И ходя да се разхождам при езерото...

— И това ли е всичко? — изуми се Ирена.

— Ами... Да! Трябва ли друго?

— О, миличка... Ако правех като теб, досега да съм умряла. Знаеш ли колко болка поемам всеки ден, когато работя? Но няма страшно, аз ще те науча как се прави, ще видиш колко добре ще се почувстваш.

— И си сигурна, че това ще реши проблема?

— Така мисля. Надявам се, че не греша. Мястото на петното е показателно — третото око.

— Добре де, а ти защо си тук? Щом можеш да се лекуваш сама?

— О, има много начини хора като нас да си помогнат. Това тук е пълен катарзис. Само помисли. Мястото е прекрасно, толкова е чисто! Минавам набързо процедурите, отивам в гората и с часове прегръщам дърветата. Ходя боса по тревата. И ти ще опиташ и ще видиш, че тук тя е... как да кажа, жива! — очите ѝ грееха, докато говореше.

— Разбирам... мисля, че разбирам много добре.

— Не съм и очаквала друго — засмя се Ирена. — А, и още нещо! Избягвам да се разправам с доктор Ванков. Не си струва ядовете. Нека си стои в неговото измерение. Ние не сме тук за него, а за природата. Защото, нали знаеш, свързани сме с нея.

— Знам! А сега ще дойдеш ли с мен навън? Защото трябва да ѝ кажа „здравей“!

НЕВЕРНИКЪТ

Ясновидската дарба понякога може да бъде истинско проклятие. Това си мислеше Марга, докато се взираше замаяно в лицето на доктор Ванков, надвесено над нея.

— Колабира — промърмори докторът. После раздражено продължи: — Не си ли ядеш закуската, момиче? Сестра Хамдиева, наблюдавай я! Ако има нещо, ме извикай!

И той излезе забързан от стаята, като положи видимо усилие да не затръшне вратата.

Разбира се, че не беше колабирала. Марга го знаеше отлично. Докторът бе хванал ръката ѝ, за да премери пулса. И тогава тя получи видение за него. И какво, след като той нямаше да поиска да я изслуша? А беше важно!

Вратата се бутна и в стаята нахлу Ирена.

— Какво, какво стана? Добре ли си? Сестра?

— Добре е — отвърна сестрата. — Хубаво ще е да хапне нещо сладко. А ти отсега нататък отговаряш да си изяжда всичко. Я каква е светнала!

— Слушам! — шеговито козирува момичето. После приседна на леглото до Марга и хвана ръката ѝ. Изглеждаше нетърпелива да останат сами и Хамдиева го усети.

— Е, момичета — каза тя, — няма смисъл да ви охранявам. Ако стане нещо, викайте. Но според мен вече всичко ще е наред.

Намигна им и излезе.

— Добре ли си? — загрижено повтори въпроса си Ирена. — Да не би нещо да прекалихме с упражненията за неутрализиране на отрицателната енергия?

— Добре съм, не се тревожи — побърза да я успокои Марга. — Изобщо не беше колапс и доктор Ванков много добре го знае. Но няма да го признае никога. И така стигаме до моя проблем...

Ирена я гледаше в очакване.

— Получих видение — поясни ясновидката. — Видение за доктора...

— Не думай! — ахна приятелката ѝ.

— Не думай, ама думам... На всичко отгоре е много важно. Фундаментално важно! А той няма да ме изслуша!

— Ама какво видя?

И Марга заразказва.

Досега не беше получавала точно такава видение. Обичайно ѝ се явяваха кратки, разхвърляни картини, които не даваха много отговори. Този път беше различно. Докторът стоеше на широк път. Стоеше и се чудеше накъде да поеме. Пътят се разделяше надве. Направи крачка в едната посока и изведнъж пред очите на Марга като на лента мина целият живот, който му предстоеше. Не че имаше кой знае какво да се види в него. Работа в санаториума до пенсия, после скромен, самотен живот в селска къща, с редици пчелни кошери на двора и голямо куче, подскачащо около стопанина си.

След това неочаквано лентата се върна и лекарят отново беше на разклона. И направи крачка в другата посока. Сега седеше в богато обзаведен кабинет. Хора влизаха и го поздравяваха със завръщането. Той обикаляше стаите в голяма болница, решаваше сложни случаи, оперираше с лекота, а после благодарни пациенти със сълзи на очи стискаха ръката му. В тази болница доктор Ванков се запозна с колежка — млада, красива и многообещаваща. Сватбата им беше разкошна, младоженецът — влюбен до уши. В следващите години той изпълняваше и най-малкото желание на хубавата си жена. И преди Марга да успее да се замисли защо ѝ се дава това видение, в което няма нищо толкова особено, всичко се обърка.

Случайно сварил жена си в прегръдките на по-млад колега, доктор Ванков изгуби самообладание. Грабна скалпел и замахна към гърлото ѝ. Другият мъж не успя да го възпре. Ясновидката видя процеса, публикациите в медиите, видя мъчителните, тягостни години в затвора. Лекарят излезе оттам напълно съсипан и не живя дълго след освобождаването си.

Накрая пред Марга се яви Снежанка и каза нещо. После младата жена се свести, а доктор Ванков стоеше над нея и я гледаше изплашено и малко раздражено.

— Защо пък Снежанка? — попита Ирена.

— А, това си е в реда на нещата — обясни Марга. — Когато бях в кома след катастрофата, когато бях там, при светлината, някой се опита да говори с мен. Искаха да ми обяснят за дарбата. Съществото попита в какъв вид ще го възприема по-лесно, аз казах на шега „Снежанка“ и оттогава не мирясва. Всеки път изглежда така. Веднъж дори сънувах и седемте джуджета.

— Хехе, това е весело! И не помниш какво ти е казала?

— Опитвам се да си спомня, но засега... не, не успявам. Божичко, трябва да кажа на доктора!

— Даже нямаш представа колко е важно да му кажеш, Марго! — възкликна приятелката ѝ. — Тъкмо днес щях да ти разправам каква клюка чух. Тук говорят, че го канят в София, в голяма болница, на шефско място.

— Така ли? Че защо пък него?

— Това е другата част от клюката. Допреди няколко години доктор Ванков е бил многообещаващ млад хирург. Всички очаквали, че ще достигне международна известност. Но жена му се разболяла от рак и умряла. И той захвърлил всичко и дошъл да работи в санаториума.

Същия следобед Марга успя да издебне доктор Ванков сам. Тя влезе в кабинета му и затвори вратата с такава решителност, сякаш я заключваше. Той вдигна вежди, но замълча.

— Трябва да ме изслушате! — отсече младата жена.

— Проблем ли имаш? Не си ли добре? — попита докторът. В тона му си личеше явната надежда, че разговорът ще се ограничи до самата Марга.

— Добре съм. Вие добре ли сте?

— Че какво да ми има на мен? — разпери ръце Ванков.

— Чувам, че напоследък сте развълнуван, двоумите се за кариерата си...

— Ключките се разнасят бързо — усмихна се той, но очите му останаха предпазливи.

— Доктор Ванков, моля Ви, изслушайте ме! Каквото искате си мислете, само ме чуйте! Моля!

— Е, кажи...

И Марга разказа всичко. Пропусна само Снежанка, и без това не помнеше думите ѝ. А и нейното появяване правеше видението съвсем

нереалистично. Само допълнително щеше да отблъсне лекаря.

Настъпи тишина. От напрежение ушите на Марга бучаха.

— Свърши ли? — попита доктор Ванков.

— Свърших.

— Трябва ли да ти обяснявам, че това са халюцинации? Ти не си се възстановила напълно и аз настойчиво те съветвам, като си тръгнеш оттук, да продължиш с лечението.

— Не трябва да ми обяснявате нищо. Аз знам, че не са халюцинации. Но не очаквах да ми повярвате. Много жалко, докторе, толкова много ми се искаше да ме чуете!

Ванков мълчеше намръщен. Марга почака, но разбра, че той няма да ѝ каже нищо повече. Погледна го умолително за последен път, после тръгна към вратата. Ръката ѝ вече беше на дръжката, когато чу гласа му, вибриращ от сдържан гняв.

— Жена ми била болна от рак. Разбрала, но не ми каза. Не беше глупава жена, но ужасно се страхуваше от операции. Тя... отишла при една... такава като теб... — той вече говореше през зъби. — Оная „лечителка“ я убедила да не взема нищо друго, да не ходи по доктори, да разчита само на нея. Аз мислех, че жена ми дава парите си за книги и тоалети, радвах се, че мога да ѝ осигурявам тези малки радости...

Той замълча за малко. После вдигна изпълнени с болка очи към Марга и изкрещя:

— Всички вие сте лешояди! Онази твар уби жена ми за пари! Да те чуя ли? Никога няма да те чуя! Махни се от кабинета ми, шарлатанка такава! Марш навън!

Очите на Марга се насълзиха. Тя бавно тръгна към стаята си. Повече не успя да се приближи до доктора. Той я избягваше отдалеч, а погледът му я караше да трепери, макар да знаеше, че е невинна.

След няколко дни двете с Ирена наблюдаваха от прозореца заминаването на доктор Ванков за София. Сестрите и санитарите го изпратиха сърдечно. Имаше прегръдки, цветя и сълзи.

— Той отива към съдбата си... — отрони Ирена.

— Знаеш ли, спомних си какво ми каза Снежанка — тихо промълви Марга.

— Какво?

— Не можеш да спасиш целия свят. Но постоянно трябва да опитваш.

ПЕЧАЛЪАРКАТА

Марга затвори вратата след посетителя и седна на диванчето. Имаше нужда да си отдъхне за миг. Луцифер побутна с мокър нос отпуснатата ѝ ръка, после се отърка в нея и почна да мърка тихичко. Никога не успяваше да устои на големия черен котарак. Взе го в скута си и го прегърна. Животното запреде гръмогласно. Цялото му тяло вибрираше и с всяка вибрация Марга се чувстваше по-добре. Притвори очи за миг и се замисли. Бяха минали месеци, откак се върна от санаториума. Работата ѝ бе все така напрегната, но тя се научи да не допуска чуждата мъка да я разболява. Новата ѝ приятелка, екстрасенсът Ирена, ѝ помогна да овладее необходимите техники. Благодарение на нея сега всичко беше много по-лесно. Само че понякога Марга се питаше това ли е всичко. Нима в живота ѝ оттук нататък нямаше да има нищо друго? Мисълта я натъжи, както всеки път. Въздъхна тихичко и погали котарака.

— Хайде, миличък, няма време за повече почивка. Скачай!

Почувствал леката промяна в позата ѝ, Луцифер се отблъсна от прегръдките ѝ и с достойнство се отдалечи. Настани се на големия фотьойл, стрелна стопанката си с яркозелените си очи, после веднага заспа.

Марга се вслуша в говора, идващ откъм пейката. Чакалната ѝ беше в градината, поне докато времето беше топло. Почти винаги пред вратата ѝ имаше хора, които се надяваха тя да им помогне с ясновидската си дарба. Те изчакваха реда си на дървената пейка. Понякога говореха помежду си, друг път мълчаха мрачно и въздишаха.

Днес обаче жената с боботеция глас не даваше думата на никого друго. Още с пристигането си тя се зае да въвежда ред пред кабинета на ясновидката. Разпита кой след кого е, после се поинтересува какви са проблемите на чакащите. За всичко изказа мнение, на всички раздаде съвети. Марга дочуваше по някоя и друга реплика от разговорите. Гласът на жената се набиваше в главата ѝ натрапливо и я

караше да потръпва от неприятно чувство. Наложил се да положи допълнителни усилия, за да се съсредоточи.

Изкушаваше се да приеме тази клиентка преди другите, само и само да я махне отгук по-бързо. Но стисна зъби и издържа. Нямахше да я възнаграждава затова, че е нахална и неприятна.

Ясновидката отвори вратата и се огледа. Жената с натрапчивия глас седеше изправена в единия край на пейката и се оглеждаше високомерно. Останалите трима се бяха сблъскали на другата страна, оставяйки разстояние между нея и себе си. Една от тях, дребничка, видимо свита женица, нервно галеше листенцата на близката жълта роза, сякаш търсеше от нея подкрепа. Ароматът на цветето се усещаше наоколо, странно контрастиращ с напрежението във въздуха.

— Заповядайте! — кимна Марга към страховитата гостенка. Жената се изправи, кимна рязко и тръгна към вратата с енергична крачка. Беше висока и кокалеста, косата ѝ бе прибрана в кок с изкуствена плитка, около врата ѝ се мъдреше къдраво шалче, плетено на една кука от конци в преливащи цветове. Тия шалчета бяха толкова модерни напоследък. Придаваха женственост и известна фриволност. Но точно това шалче изглеждаше нещастно, както е нещастен всеки, който е обречен да бъде не на мястото си.

Марга се постара да се отърси от мислите си. Не беше нейна работа да съди външния вид на клиентите си. Тя доброволно бе поела товара да помага на хората и нямаше да се излага, като ги дели на приятни и неприятни.

Посетителката влезе в стаята и се запъти направо към фотьойла. Луцифер, забелязал в последния момент атаката, едва успя да скочи на земята с недоволно изръмжаване.

— Слушам Ви! — любезно каза ясновидката, като се постара да прикрие недоволното смръщване на веждите си.

— Тая котка хапе ли? — подозрително попита жената.

— Разбира се, че не. Просто я стреснахте.

Сега беше ред на посетителката да се намръщи. На лицето ѝ ясно се изписа мисълта „клиентът винаги е прав“. Марга игнорира и това и отново попита:

— С какво мога да Ви помогна?

— Идвам заради майка си — обясни жената. — Тя е болна.

— Носите ли нейна вещ или снимка?

— Трябваше ли? — наежи се посетителката. — Това не са ли само демонстрации? Ако имате истинска дарба, ще ми познаете и така.

— Не — търпеливо обясни Марга. — Не са само демонстрации. Предметите попиват енергията на собственика си. Много ще ме улесните, ако ми дадете нещо нейно.

— Е да, ама нямам нищо нейно. Вижте сега, нека да ви кажа какъв ми е въпросът. Значи тя е на легло. Хич я няма вече. Всичко е под нея, разбирате ли, ужас! Принудена съм да я гледам. Откак падна, мира нямам. Вие изобщо не можете да си представите какво е да имаш такъв човек вкъщи. Е, тя на мен не ми е вкъщи де, ама както е тръгнало, май ще се наложи да я взема. Плащам там на една жена от махалата да ходи да я гледа, но не съм доволна. Не, не съм доволна!

— Разбирам Ви. Нали Ви е майка, искате най-доброто...

Посетителката махна пренебрежително с ръка.

— Просто тая жена много пари ми взема. Ами че аз да не съм банка бе! Намерила ни в нужда и вече злоупотребява с мъката ни! Сякаш кой знае какво е свършила.

— Ако ми покажете поне някакви изследвания или други медицински документи, мога да Ви кажа дали лекарите са на прав път. Евентуално да Ви препоръчам някой друг... — опита отново Марга.

— Абе не съм дошла затова! — отсече гръмогласно клиентката. — Друг ми е проблемът.

Този път ясновидката нищо не каза, само я изгледа въпросително.

— Проблемът ми е с тия от съвета. Сега има такава програма. Седиш си вкъщи, гледаш си болния и държавата ти плаща. Че в края на краищата, майка ми толкова е работила на тази държава, защо сега да не се възползва?

— Търсите подходящ асистент ли?

— Ама стига сте ме прекъсвали! Аз ще съм й асистент! Защо парите да отиват при други хора? Все някак ще я гледам. Макар че наистина нямате представа колко е трудно да се грижиш за такъв болен...

Луцифер се надигна, неуспял да изтърпи виковете й, изгледа я възмутено и напусна стаята.

— Тая котка наистина ли не хапе?

— Това е котарак! — каза Марга малко по-рязко, отколкото ѝ се искаше.

— Добре, все едно... Искам да ми познаете дали ще ме назначат по тая програма. И ако има пречки, кой е човекът, дето ще ми свърши работа. Трябва ли на някого нещо да давам или пък на кой началник да се обадя. Ето това ме интересува.

— Хм... — поколеба се Марга.

— И също така. Тия от ТЕЛК-а не ѝ дадоха чужда помощ. Ами те знаят ли колко пари губя аз така всеки месец? Бюрократи с бюрократи, все гледат да спестят пари! А бедните хора да мрат! Майка ми толкова години е работила на тая държава, сега са длъжни да се грижат за нея!

— Разбрах Ви, други въпроси имате ли?

— Това са — отсече жената.

— Много ме затруднявате така, без никакъв контакт. Дайте Вашата ръка тогава.

Посетителката въздъхна демонстративно, но подаде ръката си. Марга я докосна едва. Почти беше готова да отскочи, но с усилие на волята се сдържа. Твърде много агресия... Съсредоточи всичките си сили и потърси образа на майката. Картината беше някъде в периферията. Старата жена лежеше неподвижна и сълзи, немощни като нея самата, се стичаха от очите ѝ. Потърси я в близкото бъдеще, за да разбере как може да ѝ помогне. Но нея я нямаше там. Не ѝ оставаше много.

— Съжалявам — тихо каза Марга. — Майка Ви не е добре. Няма да стигнете нито до ТЕЛК, нито до назначение като асистент. Тя си отива.

Посетителката я изгледа замислено. После каза:

— Сигурна ли сте? Защото, ако е така, има едни имоти, за които сестра ми сигурно ще ми направи проблем и една къща, която е дадена с дарение...

— Достатъчно! — Марга се изправи. — Не мога да Ви помогна повече. Дължите ми двадесет лева.

— Двадесет? Доста Ви е солена тарифата, а? А нямате ли някаква отстъпка, все пак става дума за инвалид, за болен на легло?

— Не! Няма отстъпка.

Жената скочи с рязко движение, издърпа от джоба си две смачкани десетачки и ги хвърли на масата. Излезе, затръшвайки вратата. Луцифер веднага скочи в скута на стопанката си и замърка с всички сили. Въпреки това, отвън все още се дочуваше боботещият глас:

— Двайсет лева! И за лев работа не свърши! Не я е срам, да се възползва от мъката на хората! Печалбарка!

ТОВА ЛИ Е ВСИЧКО?

Посетителката беше млада и разтревожена. Гледаше Марга, сякаш тя бе нейният последен шанс. Ясновидката дълго се взира в двете снимки. Двама мъже. Симпатични мъже. Единият по-сериозен. Другият — по-секси. Но и двамата достойни за любов. Въздъхна и подпря лакти на масата:

— А Вие? Нямате ли все пак някакви предпочитания?

— Не мога, разберете! Не мога да избира! Направо се побърквам! Ако по-рано някой ми беше казал, че може да се обичат двама мъже едновременно, щях да му се изсмея. Изобщо не можете да си представите в каква каша съм... — и тя зарови ръце в и без това разрошените си коси.

— И двамата Ви предложиха женитба?

— Да, нали Ви казах...

— Разбирам. Ето какво. Този — и Марга вдигна едната снимка, — той е силен. Ще бди над Вас и ще Ви подкрепя във всичко. Често ще му се налага да го прави, защото животът ще ви сервира доста неприятни изненади. Но с този мъж до себе си накрая винаги ще се справяте.

— Такъв си е той... — усмихна се замечтано младата жена. — Ами той? — попита, сочейки другата снимка.

— Хм, това е интересно — промърмори Марга, докато продължаваше да се взира в усмихнатите очи на мъжа. — Омъжите ли се за него, винаги и във всичко ще Ви върви. Няма да има пречки по пътя Ви. Много неща ще се случат по коренно различен начин.

Лицето на клиентката светна и тя понечи да каже нещо, но Марга я прекъсна:

— Но той е слаб. Той винаги ще Ви предава.

Настъпи мълчание. След малко ясновидката наруши тишината:

— Труден избор, а?

— Не можете ли все пак да ми кажете едно име? — умолително промълви посетителката.

— Не мога. Двата пътя са пред Вас. Нужното го знаете.

— Божичко, това е някакъв ужас... И какво да правя? Знаех си аз, че всичко това ще ми донесе само нещастие...

— Госпожице — каза меко, но категорично Марга, — изобщо не знаете какво говорите. Вие сте една много щастлива жена.

* * *

— Какво знае тя, Луцифер? — шепнеше Марга, прегърнала пухкавия черен котарак. — Тя има двама мъже и не може да избере. Какво знае тя за самотата? Хората никога не са доволни от това, което имат. А аз... аз не издържам вече!

Луцифер я погледна с едно око, постави голямата си лапа върху ръката ѝ и замърка гръмогласно. Младата жена притисна по-силно любимеца си. Имаше нужда от малко топлинка...

Днес беше ден за щастливи клиенти. Всички, които минаха през кабинета, получиха от Марга добри новини. На всички тя предсказа успехи, богатство, добро здраве, много приятели, любов, деца... Обикновено след такива дни ясновидката се чувстваше заредена. Но днес самотата я притискаше по-силно от всякога. Всички тези хора, те имаха семейства, имаха близост. И идваха при нея, тъжната и самотната, да търсят помощ... Това не беше ли несправедливо?

Очите на младата жена запариха. Тя изхлипа и потърка нос в меката козина на Луцифер. Котаракът се размърда и усилено почна да ближе крака си. После, сякаш бяха едно цяло, се прехвърли към нейната ръка.

— Къпеш ме, а? — усмихна му се през сълзи Марга. — Като няма кой друг да се погрижи за мен...

Тя, разбира се, имаше любящи родители. Имаше и две чудесни приятелки. Но когато свършеше опашката от клиенти, когато близките и приятелите си тръгнаха, оставаше сама.

Отначало беше опитвала да говори на Ангел. Не знаеше как да запълни огромната дупка, останала след смъртта на усмихнатия ѝ, добродушен съпруг. Затова му говореше. Но скоро разбра, че той няма да я чуе. Беше си отишъл безвъзвратно и паранормалните способности нямаше да ѝ помогнат да бъде по-близо до него. Тя ѝ го беше казала

още в началото. Онова странно същество от светлина, което изглеждаше като Снежанка и ѝ помагаше да следва съдбата си. Беше казала ясно: той е твоето жертвоприношение. Не можем да ти го върнем, защото ще забременееш. Марга не проумя веднага пълния смисъл на това.

Но с времето беше осъзнала. Бе получила жестока присъда. Никой не я бе попитал дали иска това, дали е готова. Никой не ѝ бе дал право на избор.

„Защо аз, по дяволите? Защо аз?“ — изкрещя тя. Луцифер подскочи и се измъкна от обятията ѝ. Марга грабна телефона си и набра номера на Ирена.

— Кажи, Марго! — в нежния глас на приятелката ѝ се долавяше усмивка.

— Трябва ми идея за някаква лудост!

— Тъж... искаш да кажеш?

— Някаква пълна простотия, която да направя! На мен ми писна, Рени, разбираш ли?

— От кое ти писна? — все още не схващаше Ирена. А уж е екстрасенс, горчиво се усмихна Марга и продължи с гневен тон:

— Писна ми от всякакви Снежанки, мисии и служби! Не искам! Не съм го искала! Писна ми! Да си вземат дарбата и да си я... да правят с нея, каквото поискат!

— Добре ли си?

— Ама разбира се! Просто процъфтявам! Имам си празна къща и живея с котка!

Луцифер я изгледа обидено и излезе от стаята. Разгорещена, Марга дори и не забеляза.

— Виж, миличка... Ох, как да ти помогна? Не мога да дойда точно сега. Имам да лекувам едно детенце, не трябва да прекъсвам сеансите.

Ирена живееше доста далеч, на четири часа с влака. Двете приятелки не можеха да се виждат толкова често, колкото им се искаше. Но все пак беше в България, докато Люси сега сигурно вечеряше в някой хубав парижки ресторант. Не, нямаше да търси Люси. Не биваше да помрачава щастливото ѝ време като годеница със своите проблеми. А и в този случай Ирена щеше да я разбере много по-лесно, защото дарбата ги свързваше.

— Марго, чуй ме. Може ли да ти пратя нещо да прочетеш?

— Какво говориш? Аз те питам каква глупост да извърша, а ти искаш да ми пращаш книжки?

— Ами... не можах да измисля глупост. Но щом искаш да се бунтуваш, можеш да се върнеш към старата си професия на преводачка. Нали и без това ми се оплакваше, че вече не ти остава време за нея? Вярно, че не е нещо авантюристично, но те ще разберат намека. Снежанка и другите имам предвид...

— Да де, разбрах. Какво искаш да ми пратиш?

— Ами... едни романи.

— Чии са? Искаш да ги превеждам ли?

— Не знам... Може да помислим дали да не ги преведеш. Първо само ги виж.

— Добре, прати ги. И все пак, чии са?

— На леля ми.

— Каква леля бе?

— Ами тя не ми е всъщност леля. С майка са първи братовчедки. Но аз от малка много си я обичам. Тя е... пич. Леля Нели. Абе, ще видиш...

— Добре тогава, прати ми ги.

* * *

Тази нощ Марга не спа. Не можа да се откъсне от книгите. Лелята на Ирена разказваше за прекрасен свят, в който живеят душите между преражданията си. За съдбите на влюбени и приятели, за хора, които водеха битки, за да спасят близките си, народа си или целия свят. Всичко й харесваше. Но най-много бе впечатлена от описанието на мястото, който Нели наричаше „финият свят“. Беше чувала понятието и другаде, то явно бе заимствано. Но тя го беше наситила с цветно и поетично съдържание.

„Ако Ангел е някъде на такова място, то аз съм много щастлива за него. И искам някой ден да сме там заедно.“ — мислеше си младата жена. „Иска ми се да си поговоря с тази леля на Рени.“

На другия ден Марга се обади на Ирена.

— Романите много ми харесаха.

— Ама ти прочете ли ги вече?

— Прочетох ги. Бърза съм, нали съм свикнала да работя с текстове. Тя ще ги издава ли?

— Ами доколкото знам, поне засега не е намерила издател. Тя си пише за себе си, ей така...

— Мога ли да ги пратя на Люси?

— На Люси? — Двете най-добри приятелки на Марга все още не се познаваха лично, но всяка се беше наслушала на подробни разкази за другата. — Мислиш, че...? О, Марго, ами ако наистина се получи? Няма да има по-щастлива от нея, знаеш ли? Тя е... ох, какво да ти обяснявам! Съвсем скоро трябва да ви запозная.

— Мисля, че вече я познавам. И имам да я питам много неща.

* * *

По-нататък всичко се разви много бързо. Няколко дни след получаването на файловете Люси се обади на Марга и развълнувано избъбри:

— Почвай преводите! Направих резюме за шефа, той е много впечатлен! Няма търпение да прочете целите книги!

— Ти сериозно ли? От едно резюме?

— Е... може и аз малко да съм се попрестарала с убеждаването... — разсмя се Люси.

— Знам я аз тая твоя убедителност — прихна и Марга.

Тя сложи на портата табела, че излиза в отпуск и се хвана здраво на работа. Текстове все така я омагьосваха. Искаше ѝ се час по-скоро да се запознае с авторката, но някак все се разминаваха. Толкова неща искаше да обсъдят! В книгите ѝ имаше героини, които ѝ напомняха на нея самата. Може би Нели щеше да ѝ помогне да проумее, да постигне най-накрая мир?

Изпрати романите на Люси и спа 20 часа. После зачака. Не махна табелата от портата. По цели дни се разхождаше и мислеше. Не знаеше какво да прави оттук нататък. Също като момичето с двамата годеници тя се питаше отново и отново накъде да продължи. И не можеше да избере.

Люси се обади след две седмици. Марга едва дочака да прекъсне връзката и веднага набра номера на Ирена:

— Кажи на леля си Нели да стяга багажа! Заминаваме за Париж!

— Майчице! Наистина ли? Ох, тя така ще се зарадва! — изпищя Ирена. — Ама аз така и не ви запознах...

— Нищо, ще се запознаваме в самолета.

— А ти? Реши ли какво ще правиш?

— Не, още не... Но сега тъкмо имам случай да проверя дали отговорът не е в Париж.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.